

Sygn. akt II AKa 60/17

Lublin, dnia 20 listopada 2017 roku

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Leszek Pietraszko
Sędziowie:	SA Grażyna Jakubowska SA Marek Siwek
Protokolant	st. sekretarz sądowy Agnieszka Jarzębkowska st. sekretarz sądowy Monika Marcyniuk

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Lublinie Joanny Janickiej-Kaszczyszyn

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2017 r.

sprawy:

1. **D. M. (1)** syna L. i M. z domu S., urodzonego (...) w L.,
2. **M. J.** syna K. i B. z domu R., urodzonego (...) roku w L.,
3. **J. S.** syna J. i A.S., urodzonego (...) roku w L.,
4. **R. F. (1)** syna A. i E. z domu T., urodzonego (...) roku w T.,
5. **A. S. (2)** z domu S.córki J. i E. z domu F., urodzonej (...) w L.

oskarżonych o czyny z art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 258 § 1 k.k. i in.

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 21 lipca 2016 roku, sygn. akt IV K 224/08

I. w stosunku do **J. S.**, uchyla zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach 7.1. do 7.4., przy czym w zakresie rozstrzygnięcia z punktu 7.2. na podstawie art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., i sprawę tego oskarżonego we wskazanej części przekazuje Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania;

II. w stosunku do **R. F. (1)** zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności;

2) w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 8.1. przyjmuje, iż czyn R. F. (1) polegał na tym, iż brał on udział w grupie mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu oraz przestępstw przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, czyn ten kwalifikuje z art. 258 § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu wymierza mu za ten czyn karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3) z opisu czynu przypisanego w punkcie 8.2. eliminuje sformułowanie „o charakterze zbrojnym”, zaś z opisu czynu przypisanego w punkcie 8.3. sformułowanie „mającej charakter zbrojny”;

4) na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec R. F. (1) kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierza 3 (trzy) lata pozbawienia wolności;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok, przy czym co do **D. M. (1)** także zaskarżone uzasadnienie tego wyroku, utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. A. (1) i adw. J. A. (2) po 1 033,20 zł (jeden tysiąc trzydzieści trzy złote dwadzieścia groszy) z tytułu wykonanej w postępowaniu odwoławczym obrony z urzędu oskarżonych odpowiednio – D. M. (1) i R. F. (1);

V. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami tego postępowania obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

D. M. (1), P. S. , **M. J.**, Z. N. , **J. M. S. i R. F. (1)** zostali oskarżeni o to, że:

II. w okresie od lutego 2005 r. daty dziennej bliżej nieustalonej, zaś R. F. (1) i M. J. od lipca 2006 r. daty bliżej nieokreślonej do

16 grudnia 2006 r. w L. i na terenie innych miejscowości woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, wzięli udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, kierowanej przez S. S. (1) i M. L. (1), mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, w tym wymuszeń rozbójniczych, oszustw kredytowych na szkodę banków, przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu, przestępstw przeciwko wolności seksualnej i obyczajności w ten sposób, że akceptując cele grupy dokonywali zleconych lub przyjętych w ramach grupy zadań i czynności umożliwiających realizację zadań, dla których grupa została utworzona i zorganizowana,

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 258 § 1 k.k.

S. S. (1), M. L. (1) i **D. M. (1)** zostali nadto oskarżeni o to, że:

V. w okresie pomiędzy styczniem a marcem 2005 r. daty dziennej bliżej nieustalonej w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, przy czym M. L. (1) i S. S. (1) kierując tą grupą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, w ramach przyjętego podziału ról, podstępem zwabili do agencji towarzyskiej mieszczącej się w L. W. O. ps. (...) oraz inną nieustaloną osobę, a następnie przy zastosowaniu chwytów obezwładniających i bijąc po całym ciele pięściami, pozbawili ich wolności zakładając kajdanki na ręce, po czym działając ze szczególnym udręczeniem, posługując się bronią palną, grożąc pozbawieniem życia oraz kopiąc, bijąc drewnianym kołkiem i drewnianym stojakiem w okolice kości piszczeli, narazili W. O. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., a następnie doprowadzili go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie co najmniej 50.000 złotych, czyniąc sobie z tej działalności stałe źródło dochodu,

przy czym D. M. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego
w L. za przestępstwo podobne w sprawie IX K 1527/01

tj. o czyn z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.
w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Poza tym, S. S. (1), M. L. (1), **D. M. (1)** i P. S. zostali oskarżeni o to, że:

VI. w okresie pomiędzy 21 a 23 marca 2005 r. daty dziennej bliżej nieustalonej w L., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, w ramach przyjętego podziału ról, w celu wymuszenia wydania pieniędzy, podstępem zwabili do agencji towarzyskiej mieszczącej się w L. R. W. ps. (...), a następnie w wykonaniu polecenia S. S. (1)

i M. L. (1), P. S. i inna nieustalona osoba, po zastosowaniu przemocy

w postaci chwytów obezwładniających, skrępowaniu rąk kajdankami dokonali zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego nieustalanej wartości i 2000 zł,

a następnie P. S. przekazał pokrzywdzonego pozostałym sprawcom, którzy pozbawili R. W. wolności na okres co najmniej 2 dni, działając ze szczególnym udręczeniem, polegającym na skrępowaniu mu rąk kajdankami, a tym samym pozbawieniu możliwości obrony, zadawaniu pokrzywdzonemu uderzeń młotkiem w nogi oraz kopiąc i bijąc pięściami po całym ciele, doprowadzili do złamania kości piszczeli, paliczka palca IV oraz innych obrażeń, powodując naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia na czas dłuższy od 7 dni oraz narazili na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk, a następnie doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie co najmniej 50.000 złotych, czyniąc sobie z tej działalności stałe źródło dochodu,

D. M. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad
6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego
w L. za przestępstwo podobne w sprawie IX K 1527/01,

tj. o czyn z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.
w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VII. w okresie pomiędzy lutym a majem 2005 r. daty dziennej bliżej nieustalonej w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, przy czym M. L. (1) i S. S. (1) kierując tą grupą, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami w zakresie przyjętego podziału ról, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podstępem sprowadzili dwóch nieustalonych mężczyzn do agencji towarzyskiej przy ul. (...) w L.,

a następnie pozbawili ich wolności poprzez obezwładnienie kajdankami, a następnie bijąc oraz grożąc zamachem na życie lub zdrowie pokrzywdzonych, a M. L. (1) grożąc bronią palną w postaci strzelby samodziiałowej, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia 1 monety starożytnej oraz doprowadzili pokrzywdzonych do wydania i niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 11 kolejnych monet, z których

6 ustalonych posiadało łączną wartość 340 zł, przy czym z działalności tej uczynili sobie stałe źródło dochodu,

D. M. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad
6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego
w L. za przestępstwo podobne w sprawie IX K 1527/01,

tj. o czyn z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VIII. w okresie pomiędzy lutym a grudniem 2005 r. daty dziennej bliżej nieustalonej w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą, wspólnie i w porozumieniu

w zakresie przyjętego podziału ról, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej stosując przemoc w postaci wepchnięcia siłą do samochodu P. M. i przewiezienie do agencji towarzyskiej przy ul. (...)

w L., doprowadzili go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci samochodu osobowego marki O. (...) wartości nie mniejszej niż 15.000 zł, przy czym z działalności tej uczynili sobie stałe źródło dochodu,

D. M. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w L. za przestępstwo podobne w sprawie IX K 1527/01,

tj. D. M. (1) o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IX. w okresie pomiędzy lutym a marcem 2005 r. daty dziennej bliżej nieustalonej w L. i w W., działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą, wspólnie i w porozumieniu, w ramach przyjętego podziału ról, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wzięli udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o masie nie mniejszej niż 1 kg, w ten sposób, iż po uprzednim otrzymaniu wymienionych substancji narkotycznych na terenie W., celem ich dalszego wprowadzenia do obrotu przewieźli je do L., przy czym z popełnienia przestępstwa uczynili sobie stałe źródło dochodu,

D. M. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w L. za przestępstwo podobne w sprawie IX K 1527/01

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Nadto, S. S. (1), M. L. (1), **D. M. (1)**, P. S., **M. J. i R. F. (1)** zostali oskarżeni o to, że:

X. w okresie od lipca 2005 r. dat dziennej bliżej nieustalonych do 16 grudnia 2006 r. w L. działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ułatwiali i czerpali korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez inne ustalone i nieustalone osoby, czyniąc sobie z tej działalności stałe źródło dochodu,

a D. M. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w L. za umyślne przestępstwo podobne w sprawie IX K 1527/01,

zaś R. F. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w T. za umyślne przestępstwo podobne w sprawie II K 727/04,

tj. M. J. o czyn z art. 204 § 1 k.k. w zb. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

zaś D. M. (1) i R. F. (1) o czyn z art. 204 § 1 k.k. w zb. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

a nadto

S. S. (1), M. L. (1), **D. M. (1)** i P. S. o to, że:

XI. w okresie pomiędzy czerwcem a wrześniem 2005 r. daty dziennej bliżej nieustalonej w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami w zakresie przyjętego podziału ról, w celu

osiągnięcia korzyści majątkowej, podstępem sprowadzili do domu przy ul. (...) w L. trzech nieustalonych mężczyzn, pozbawili ich wolności poprzez obezwładnienie kajdankami i taśmą klejącą, zakrycie oczu, a następnie grożąc użyciem przemocy, zaś M. L. (1) posługując się bronią palną, po czym przetransportowanie pokrzywdzonych do innego miejsca udostępnionego przez ustaloną osobę, usiłowali doprowadzić ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci leków O., T., P. w ilości łącznej 2000 opakowań, łącznej wartości nie mniejszej niż 20.000 zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonych, czyniąc sobie z tej działalności stałe źródło dochodu,

zaś D. M. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego

w L. za przestępstwo podobne w sprawie IX K 1527/01,

tj. D. M. (1) o czyn z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw.

z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XII. w okresie pomiędzy październikiem a listopadem 2005 r. daty dziennej bliżej nieustalonej w L. działając w zorganizowanej grupie przestępczej

o charakterze zbrojnym przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą, wspólnie i w porozumieniu w zakresie przyjętego podziału ról, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pozbawili wolności R. F. (2) poprzez stosowanie chwytów obezwładniających, założenie kajdanek, a następnie grożąc pozbawieniem życia, zaś S. S. (1) bijąc metalową pałką w kolano

i grożąc uszkodzeniem ciała, doprowadzili pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci 8000 zł, samochodu marki M.

C 200 wartości 10.000 zł oraz co najmniej 300 gram środków odurzających w postaci marihuany, przy czym z tej działalności tej uczynili sobie stałe źródło dochodu,

a D. M. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad

6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego

w L. za przestępstwo podobne w sprawie IX K 1527/01,

tj. D. M. (1) o czyn z art. 189 § 1 k.k. zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Nadto, S. S. (1), M. L. (1), **J. M. S.** i Z. N. oskarżeni zostali o to, że:

XIV. w dniu 25 sierpnia 2005 r. w L. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wykorzystanie przez S. S. (1)

i M. L. (1) uzależnienia Z. N. i J. S., wynikającego z przynależności do kierowanej przez siebie zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, polecieli Z. N. przedłożenie w (...) BANK (...) S.A. w L. poświadczające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach wystawione na jego nazwisko z firmy (...)H.U. K. S.” i po wprowadzeniu w błąd pracowników banku co do faktu zatrudnienia, zdolności kredytowej i zamiaru spłaty kredytu, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci kredytu na zakup samochodu osobowego m-ki V. (...) w kwocie 47.197,50 zł, a następnie wspólnie z J. S., który wiedząc, iż przedmiotowy pojazd stanowił współwłasność (...) BANK (...) S.A. w L. jako zabezpieczenie uzyskanego przez Z. N. kredytu, w wykonaniu dalszych poleceń kierowników grupy przestępczej, wyprowadzili przedmiotowy samochód na Ukrainę, gdzie dokonali jego sprzedaży, powodując powstanie szkody w kwocie 47.197,50 zł, czyniąc sobie z tej działalności stałe źródło dochodu,

tj. J. S. o czyn z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Poza tym, S. S. (1), M. L. (1) i **J. M. S.** o to, że:

XVI. w okresie od 1 marca 2006 r. do 24 października 2006 roku w L.

i P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wykorzystanie przez S. S. (1) i M. L. (1) uzależnienia od siebie A. N. (1) i J. S., wynikające z ich przynależności do kierowanej przez nich zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, polecieli im oraz naklonionemu do popełnienia przestępstwa przez W. W. R. P. (1), w ramach przyjętego podziału ról, wyprowadzenie samochodu marki M. numer rejestracyjny (...) na teren Ukrainy, sprzedanie nieustalonym osobom i przekazanie kierownikom grupy uzyskanych pieniędzy, co następnie umożliwiło zgłoszenie kradzieży w Komisariacie Policji w R. W. D. (1) i ubieganie się o wypłatę odszkodowania R. P. (2) w ten sposób, że po uprzednim wprowadzeniu w błąd przez R. P. (2) pracownika Towarzystwa (...) S.A. w W. co do faktu zaistnienia kradzieży wymienionego pojazdu, usiłowała doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu wypłaty odszkodowania z polisy Auto Casco w kwocie 36.000 zł, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odmowę wypłaty odszkodowania R. P. (2), przy czym S. S. (1), M. L. (1), A. N. (1), J. S. uczynili sobie z tej działalności stałe źródło dochodu,

tj. J. S. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw.
z art. 65 § 1 k.k.

Nadto, S. S. (1), M. L. (1), **D. M. (1) i M. J.** zostali oskarżeni o to, że:

XVIII. w dniu 5 maja 2006 r. w L. działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej charakter zbrojny przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą, wspólnie i w porozumieniu z innymi nie ustalonymi osobami w zakresie przyjętego podziału ról, podstępem i przy użyciu przemocy polegającej na uderzeniu nieustalonym przedmiotem w głowę A. Z. ps. (...), pozbawili go wolności łączącej się ze szczególnym udręczeniem tj. grożąc pozbawieniem życia, przestrzeleniem kolan, M. L. (1) posługując się bronią palną, związaniem rąk do tyłu, zakryciem twarzy workiem, zadawaniem ciosów niebezpiecznym narzędziem w postaci noża przez M. J., biciem pięściami i kopaniem po całym ciele, doprowadzili w ten sposób do powstania licznych obrażeń ciała u pokrzywdzonego w postaci ran klutych uda lewego

i prawego, obrażeń ciała na głowie i tułowiu, co narażało go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk,

zaś D. M. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Lublinie za przestępstwo podobne w sprawie IX K 1527/01,

tj. D. M. (1) o czyn z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k.
w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

a M. J. o czyn z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zw.
z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Poza tym, S. S. (1), M. L. (1), **D. M. (1)** i P. S. zostali oskarżeni o to, że:

XXI. w okresie pomiędzy wrześniem a grudniem 2006 r. daty dziennej bliżej nieustalonej w L. działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą, wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami w zakresie przyjętego podziału ról, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pozbawili wolności dwóch nieustalonych mężczyzn poprzez stosowanie chwytów obezwładniających, założenie kajdanek, po czym M. L. (1) grożąc bronią palną w postaci pistoletu maszynowego (...), a pozostali sprawcy pobiciem oraz grożąc zamachem na życie lub zdrowie pokrzywdzonych, doprowadzili ich do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 30.000 zł przy czym z tej działalności tej uczynili sobie stałe źródło dochodu,

zaś D. M. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego
w L. za przestępstwo podobne w sprawie IX K 1527/01,

tj. D. M. (1) o czyn z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw.
z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

a nadto M. L. (1) i **M. J.** o to, że:

XXII. w dniu 1 października 2006 r. w L. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, przy czym M. L. (1) kierując tą grupą ze S. S. (1), wspólnie i w porozumieniu, w ramach przyjętego podziału ról, wzięli udział w pobiciu trzech nieustalonych mężczyzn w agencji towarzyskiej przy al. (...) w L., w ten sposób, że M. L. (1) zadawał pokrzywdzonym ciosy pięściami, kopał oraz uderzał metalową pałką o długości 50 cm i średnicy 5 cm, po całym ciele i głowie, zaś M. J. pięściami i kopaniem również po całym ciele i głowie, doprowadzili w ten sposób do powstania licznych obrażeń ciała u pokrzywdzonego w postaci podbiegnięć krwawych na całym ciele, przez co byli narażeni na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

S. S. (1), M. L. (1), **M. J.**

i **R. F. (1)** oskarżeni zostali o to, że:

XXIII. w dniu 4 października 2006 r. w L., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, wykorzystując uzależnienie od siebie M. J. i R. F. (1), wynikające z ich przynależności do kierowanej przez S. S. (1) i M. L. (2) zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, polecili im dokonanie zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy z wpłat z punktów kasowych przenoszonych przez A. C. (1), co najmniej godząc się na użycie przemocy, co doprowadziło do realizacji wskazanego celu działania w ten sposób, że M. J. i R. F. (1) działając wspólnie i w porozumieniu w wykonaniu ustalonego podziału ról, stosując przemoc w postaci uderzenia pięścią w twarz, przewróceniu na ziemię A. C. (1) dokonali zaboru w celu przywłaszczenia torebki z rzeczami osobistymi o wartości 70 zł na jej szkodę i pieniędzmi w kwocie 400 zł na rzecz A. W. powodując powstanie szkody o łącznej wartości 470 zł, zaś zamiarem swoim obejmowali powstanie szkody o wartości co najmniej 30.000 zł, przy czym z działalności tej uczynili sobie stałe źródło dochodu,

zaś R. F. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w T. za umyślne przestępstwo podobne w sprawie II K 727/04,

tj. R. F. (1) o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw.
z art. 65 § 1 k.k.,

a M. J. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

a nadto S. S. (1), M. L. (1), **D. M. (1)** i **M. J.** o to, że:

XXIV. w okresie pomiędzy wrześniem a grudniem 2006 r. daty dziennej bliżej nieustalonej w L. i G. woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą, wspólnie i w porozumieniu, w ramach przyjętego podziału ról, na terenie L. zatrzymali dwóch mężczyzn, pozbawili ich wolności w ten sposób, że po skrupowaniu rąk taśmą klejącą i zasłonięciu oczu, przewieźli do G., gdzie pokrzywdzeni pozbawieni możliwości obrony byli bici gumową pałką po nogach i plecach, kopani w okolice piszczeli, usiłując uzyskać istotne dla grupy przestępczej informacje, czym narażili pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k.,

zaś D. M. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego

w L. za przestępstwo podobne w sprawie IX K 1527/01,

tj. M. J. o czyn z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw.
z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

a D. M. (1) o czyn z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw.
z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXV. w okresie października 2006 r. daty dziennej bliżej nieustalonej
w R. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o
charakterze zbrojnym, przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą, wspólnie
i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w ramach przyjętego podziału ról, dokonali zatrzymania dwóch mężczyzn,
pozbawili ich wolności w ten sposób,
że po skrępowaniu rąk kajdankami, zaś M. L. (1) grożąc bronią palną w postaci pistoletu maszynowego (...),
uderzeniem drewnianym kołkiem w nogę jednego
z pokrzywdzonych, zamiarem swoim zmierzali do wymuszenia pieniędzy w kwocie 100.000 zł na rzecz nieustalonej
osoby, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynili sobie stałe źródło dochodu,

zaś D. M. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej
wyrokiem Sądu Rejonowego
w L. za przestępstwo podobne w sprawie IX K 1527/01,

tj. M. J. o czyn z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

zaś D. M. (1) o czyn z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw.
z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXVI. w maju 2005 r. daty bliżej nieustalonej w L., działając
w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą,
wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, w ramach przyjętego podziału ról, w agencji towarzyskiej
przy ul. (...) w L., wzięli udział w bójce z trzema nieustalonymi mężczyznami, w ten sposób, że M. L. (1) używając
niebezpiecznego przedmiotu w postaci drewnianego trzonka od łopaty i bijąc nim po całym ciele, a pozostali
współdziałający z nim sprawcy kopiąc i bijąc pięściami po całym ciele, narazili trzech nieustalonych mężczyzn
biorących udział w bójce na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art.
156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk,

zaś D. M. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej
wyrokiem Sądu Rejonowego
w L. za przestępstwo podobne przeciwko życiu i zdrowiu w sprawie IX K 1527/01,

tj. D. M. (1) o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw.
z art. 65 § 1 k.k.,

zaś M. J. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXVII. w okresie pomiędzy sierpniem a wrześniem 2006 r. daty bliżej nieustalonej w L., działając w zorganizowanej
grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą, wspólnie i w porozumieniu
z i inną nieustaloną osobą, w ramach przyjętego podziału ról, w agencji towarzyskiej przy ul. (...) w L. wzięli udział
w pobiciu trzech nieustalonych mężczyzn, w ten sposób, że M. L. (1) używał niebezpiecznego przedmiotu w postaci
drewnianej pałki o długości 45 cm, zaś D. M. (1) i M. J. pałki policyjnej, a także kopiąc i bijąc pięściami po całym
ciele, narazili trzech nieustalonych mężczyzn na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku
określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk,

zaś D. M. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego

w L. za przestępstwo podobne w sprawie IX K 1527/01,

tj. M. J. o czyn z art. 159 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

a D. M. (1) o czyn z art. 159 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw.

z art. 65 § 1 k.k.,

a nadto M. L. (1) i **D. M. (1)** o to, że:

XXVIII. w okresie pomiędzy listopadem a grudniem 2005 r. daty bliżej nieustalonej w L., działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, zaś M. L. (1) kierując tą grupą ze S. S. (1), wspólnie i w porozumieniu, w ramach przyjętego podziału ról, w agencji towarzyskiej przy ul. (...) w L. wzięli udział w pobiciu nieustalonych mężczyzn,

w ten sposób, że M. L. (1) używał niebezpiecznego przedmiotu w postaci drewnianej pałki, zaś D. M. (1) gumowej pałki policyjnej, a także kopiąc

i bijąc pięściami po całym ciele, narazili nieustalonych mężczyzn na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk,

a D. M. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w L. za przestępstwo podobne przeciwko życiu i zdrowiu w sprawie IX K 1527/01,

tj. D. M. (1) o czyn z art. 159 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw.

z art. 65 § 1 k.k.

a nadto **D. M. (2) (...)** oskarżony został o to, że:

XXIX. w marcu 2006 r. daty dziennej bliżej nieustalonej w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, szarpiąc za włosy, grożąc pocięciem twarzy

i pobiciem doprowadził W. D. (2) do wydania pieniędzy w kwocie 800 zł, przy czym z tej działalności tej uczynił sobie stałe źródło dochodu, a czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Lublinie za przestępstwo podobne w sprawie IX K 1527/01,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XXX. od daty bliżej nieokreślonej do dnia 16 grudnia 2006 r. w L. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym bez wymaganego zezwolenia posiadał Rewolwer gazowy kal. 9 mm produkcji niemieckiej będący bronią palną w rozumieniu ustawy o broni i amunicji z dnia 21 maja 1999 r. (Dz. U. nr 52, poz. 525 z 2004 r. z późn. zm.)

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

A. S. (2) oskarżona została o to, że:

XXXV. w okresie od sierpnia 2003 r. daty bliżej nieustalonej do dnia 16 grudnia 2006 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ułatwiała i czerpała korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez kilkadziesiąt innych ustalonych i nieustalonych osób, czyniąc sobie z tej działalności stałe źródło dochodów,

tj. o czyn z art. 204 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 21 lipca 2016 roku w sprawie IV K 224/08 w punktach:

3.1.D. M. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. II aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od lutego 2005 r. daty dziennej bliżej nieustalonej do 16 grudnia 2006 r. w L. i na terenie innych miejscowości woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej

o charakterze zbrojnym, kierowanej przez inne ustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, w tym wymuszeń rozbójniczych, oszustw kredytowych na szkodę banków, przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu, przestępstw przeciwko wolności seksualnej i obyczajności w ten sposób, że akceptując cele grupy dokonywali zleconych lub przyjętych w ramach grupy zadań i czynności umożliwiających realizację zadań, dla których grupa została utworzona

i zorganizowana, tj. czynu z art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 258 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 258 § 2 k.k. skazał go na karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności,

3.2. uznał go za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. V aktu oskarżenia z tym, że z jego opisu wyeliminował sformułowanie „przy czym M. L. (1) i S. S. (1) kierując tą grupą”, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu powołanych przepisów obowiązującym w dacie czynu i za to na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw.

z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 33 § 1-3 k.k. w brzmieniu powołanych przepisów obowiązującym w dacie czynu skazał go na karę roku i 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności oraz na karę 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdzieści) złotych,

3.3. uznał go za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. VI aktu oskarżenia z tym, że z jego opisu wyeliminował sformułowanie „przy czym M. L. (1) i S. S. (1) kierując tą grupą”, oraz ustalił, iż naraził on R. W. na nastąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 k.k. tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

w brzmieniu powołanych przepisów obowiązującym w dacie czynu i za to na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 33 § 1-3 k.k. w brzmieniu powołanych przepisów obowiązującym w dacie czynu skazał go na karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności oraz na karę 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdzieści) złotych,

3.4. uznał go za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. VII aktu oskarżenia z tym, że z jego opisu wyeliminował sformułowanie „przy czym M. L. (1) i S. S. (1) kierując tą grupą”, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. zw. z art. 36 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. (Dz. U. z dnia 25 października 2013 r.) w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 k.k. skazał go na karę roku i 1 (jeden) miesiąca pozbawienia wolności, oraz na karę 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdzieści) złotych,

3.5. uznał go za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. VIII aktu oskarżenia z tym, że z jego opisu wyeliminował sformułowanie „przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą”, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 33 § 1-3 k.k. skazał go na karę roku i 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności oraz na karę 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdzieści) złotych,

3.6. uznał go za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. IX aktu oskarżenia z tym, że z jego opisu wyeliminował sformułowanie „przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą”, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2003.24.198 j.t.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu powołanych przepisów obowiązującym w dacie czynu i za to na podstawie art.

43 ust. 3 wskazanej ustawy w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu powołanych przepisów obowiązującym w dacie czynu skazał go na karę roku i 4 (cztery) miesiące pozbawienia wolności oraz 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych,

3.7. uznał go za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. X aktu oskarżenia z tym, że z jego opisu wyeliminował sformułowanie „przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą”, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 204 § 1 k.k. w zb. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu powołanych przepisów obowiązującym w dacie czynu i za to na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 33 § 1-3 k.k. w brzmieniu powołanych przepisów obowiązującym w dacie czynu skazał go na karę roku i 6 (sześć) miesięcy roku pozbawienia wolności oraz na karę 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdzieści) złotych, a nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartość korzyści osiągniętej z przestępstwa w wysokości 3 000 zł.,

3.8. uznał go za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. XI aktu oskarżenia z tym, że z jego opisu wyeliminował sformułowanie „przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą”, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz uznał go za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. XII aktu oskarżenia z tym, że z jego opisu wyeliminował sformułowania: „przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą” i „oraz co najmniej 300 gram środków odurzających w postaci marihuany”, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., uznając, iż stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 282 k.k., w zw. z art. 91 § 1 k.k. art. 33 § 1-3 k.k. skazał go na karę 3 (trzy) lata pozbawienia wolności oraz karę 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdzieści) złotych,

3.9. uznał go za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. XVIII aktu oskarżenia z tym, że z jego opisu wyeliminował sformułowanie „przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą”, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu powołanych przepisów obowiązującym w dacie czynu i za to na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu powołanych przepisów obowiązującym w dacie czynu skazał go na karę roku i 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności,

3.10. uznał go za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. XXI aktu oskarżenia z tym, że z jego opisu wyeliminował sformułowanie „przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą”, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

w zw. z art. 65 § 1 k.k. i nadto to uznał go za winnego, tego że w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. XXV aktu oskarżenia w okresie października 2006 r. daty dziennej bliżej nieustalonej w R. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej

o charakterze zbrojnym, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, w ramach przyjętego podziału ról, dokonali zatrzymania dwóch mężczyzn, pozbawili ich wolności w ten sposób, że po skrępowaniu rąk kajdankami, zaś M. L. (1) grożąc bronią palną w postaci pistoletu maszynowego (...), uderzeniem drewnianym kołkiem w nogę jednego z pokrzywdzonych, usiłując dokonać wymuszenia pieniędzy w kwocie 100.000 zł na rzecz nieustalonej osoby, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonych, przy czym

z popełnienia przestępstwa uczynili sobie stałe źródło dochodu, zaś czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu ponad roku kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie za umyślne przestępstwo przeciwko mieniu z użyciem przemocy w sprawie IX K 1527/01, tj. czynu z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. uznając, iż stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie tj. czynu z art. 189 § 1 k.k. w zb.

z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę 3 (trzy) lata i 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1-3 k.k. na karę 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę

40 (czterdzieści) złotych,

3.11. uznał go za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXIV aktu oskarżenia z tym, że z jego opisu wyeliminował sformułowanie „przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą”, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw.

z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw.

z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności,

3.12. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie w zakresie czynu zarzucanego D. M. (1) w pkt. XXVI aktu oskarżenia umorzył

z uwagi na przedawnienie jego karalności,

3.13. uznał go za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXVII aktu oskarżenia z tym, że z jego opisu wyeliminował sformułowanie „przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą”, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 159 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz uznał

go za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXVIII aktu oskarżenia

z tym, że z jego opisu wyeliminował sformułowanie „przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą”, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję z art. 159 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i uznając, iż stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 159 k.k. w zw.

z 91 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwa) lata pozbawienia wolności,

3.14. uznał go za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXIX aktu oskarżenia, wyczerpującego dyspozycję art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 33 § 1-3 k.k. skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na karę 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę

40 (czterdzieści) złotych,

3.15. uznał go za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXX aktu oskarżenia, wyczerpującego dyspozycję art. 263 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 263 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 44 § 6 k.k. orzekł przepadek przedmiotów ujętych w wykazie dowodów rzeczowych Nr. 4/06 poz. 83 i 84,

3.16. na podstawie na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw.

z art. 91 § 2 k.k. brzmieniu powołanych przepisów obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i jako kary łączne wymierzył: karę 6 (sześć) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 540 (pięćset czterdzieści) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych.

Poza tym, Sąd Okręgowy w Lublinie wskazanym wyżej wyrokiem w punktach:

5.1.M. J. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. II aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od lipca 2006 r. daty dziennej bliżej nieustalonej do 16 grudnia 2006 r. w L. i na terenie innych miejscowości woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, kierowanej przez inne ustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, w tym wymuszeń rozbójniczych, oszustw kredytowych na szkodę banków, przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu, przestępstw przeciwko wolności seksualnej i obyczajności w ten sposób, że akceptując cele grupy dokonywał zleconych lub przyjętych w ramach grupy zadań i czynności umożliwiających realizację zadań, dla których grupa została utworzona i zorganizowana, tj. czynu z art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 258 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 258 § 2 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności,

5.2. uznał go za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. X aktu oskarżenia z tym, że z jego opisu wyeliminował sformułowanie „przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą”, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję

art. 204 § 1 k.k. w zb. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu powołanych przepisów obowiązującym w dacie czynu i za to na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 33 § 1-3 k.k. w brzmieniu powołanych przepisów obowiązującym w dacie czynu skazał go na karę 7 (siedem) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych,

5.3. uznał go za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XVIII aktu oskarżenia z tym, że z jego opisu wyeliminował sformułowanie „przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą” oraz ustalił, iż naraził on A. Z. na wystąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu powołanych przepisów obowiązującym w dacie czynu i za to na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

5.4. uznał go za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXII aktu oskarżenia z tym, że z jego opisu wyeliminował sformułowanie „przy czym M. L. (1) kierując tą grupą ze S. S. (1)” oraz słowa „metalową pałką” zastępuje słowami „drewnianą pałką”, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności,

5.5. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. XXIII aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w dniu 4 października 2006 r. w L. działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej charakter zbrojny, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie w celu dokonanie zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy z wpłat z punktów kasowych przenoszonych przez A. C. (1), co najmniej godząc się na użycie przemocy, co doprowadziło do realizacji wskazanego celu działania w ten sposób, że M. J. i R. F. (1) w wykonaniu ustalonego podziału ról, stosując przemoc w postaci uderzenia pięścią w twarz, przewróceniu na ziemię A. C. (1) dokonali zaboru w celu przywłaszczenia torebki z rzeczami osobistymi o wartości 70 zł na jej szkodę i pieniędzmi w kwocie 400 zł na rzecz A. W. powodując powstanie szkody o łącznej wartości 470 zł, zaś zamiarem swoim obejmowali powstanie szkody o wartości co najmniej 30.000 zł, przy czym z działalności tej uczynili sobie stałe źródło dochodu, tj. czynu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 33 § 1-3 k.k. skazał go na karę 2 (dwa) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych,

5.6. uznał go za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XXIV aktu oskarżenia z tym, że z jego opisu wyeliminował sformułowanie „przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą”, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności,

5.7. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. XXV aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie października 2006 r. daty dziennej bliżej nieustalonej w R. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, w ramach przyjętego podziału ról, dokonali zatrzymania dwóch mężczyzn, pozbawili ich wolności w ten sposób, że po skrupowaniu rąk kajdankami, zaś M. L. (1) grożąc bronią palną w postaci pistoletu maszynowego (...), uderzeniem drewnianym kolkiem w nogę jednego z pokrzywdzonych, usiłując dokonać wymuszenia pieniędzy w kwocie 100.000 zł na rzecz nieustalonej osoby, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonych, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. czynu z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 33 § 1-3 k.k. skazał go na karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych,

5.8. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie w zakresie czynu zarzuconego M. J. w pkt XXVI aktu oskarżenia umorzył z uwagi na przedawnienie jego karalności,

5.9. uznał go za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. XXVII aktu oskarżenia z tym, że z jego opisu wyeliminował sformułowanie „przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą”, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję z art. 159 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 159 k.k.

w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności,

5.10. na podstawie na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k.

w brzmieniu powołanych przepisów obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i jako kary łączne wymierzył: karę 2 (dwa) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz 540 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych,

5.11. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec M. J. kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 stycznia 2007 r. do dnia 26 stycznia 2007 r.;

Poza tym Sąd Okręgowy w Lublinie, w punktach:

7.1.J. S. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt.

II aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od lutego 2005 r. daty dziennej bliżej nieustalonej do 16 grudnia 2006 r. w L. i na terenie innych miejscowości woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, kierowanej przez inne ustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, w tym wymuszeń rozbójniczych, oszustw kredytowych na szkodę banków, przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu, przestępstw przeciwko wolności seksualnej i obyczajności w ten sposób, że akceptując cele grupy dokonywał zleconych lub przyjętych w ramach grupy zadań i czynności umożliwiających realizację zadań, dla których grupa została utworzona

i zorganizowana, tj. czynu z art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 258 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 258 § 2 k.k. skazał go na karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności,

7.2. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. XVI aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od 1 marca 2006 r. do 24 października 2006 roku

w L. i P., działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, oraz wspólnie

i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w ramach przyjętego podziału ról, wyprowadził samochód marki M. numer rejestracyjny (...) na teren Ukrainy, który został następnie sprzedany nieustalonym osobom, a uzyskane w ten sposób pieniądze zostały przekazane ustalonym osobom, co następnie umożliwiło zgłoszenie kradzieży w Komisariacie Policji w R. W. D. (1) i ubieganie się o wypłatę odszkodowania R. P. (2) w ten sposób, że po uprzednim wprowadzeniu w błąd przez R. P. (2) pracownika Towarzystwa (...) S.A. w W. co do faktu zaistnienia kradzieży wymienionego pojazdu, usiłowała doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem z tytułu wypłaty odszkodowania z polisy Auto Casco w kwocie 36.000 zł, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odmowę wypłaty odszkodowania R. P. (2), przy czym uczynił sobie z tej działalności stałe źródło dochodu,

tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności oraz karę 360 (dwieście) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych,

7.3. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu powołanych przepisów obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. orzeczone kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył karę roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, której to wykonania na podstawie art. 69 § 1-3 k.k., art. 70 § 2 k.k. w brzmieniu powołanego przepisu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. warunkowo zawiesił na 4 letni okres próby, oddając go w tym okresie podstawie art. 73 § 2 k.k. w brzmieniu powołanego przepisu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. pod dozór kuratora sądowego,

7.4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec J. S. kary grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 grudnia 2006 r. do dnia 30 marca 2007 r.,

7.5. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie w zakresie czynu zarzuconego J. S. w pkt XIV aktu oskarżenia umorzył z uwagi na przedawnienie jego karalności.

Sąd Okręgowy w Lublinie postanowieniem z dnia 29 listopada 2016 r. sprostował oczywistą omyłkę w wyroku w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 7.2. w ten sposób, że w miejsce liczby „360” wpisał liczbę „200” (k. 14 660, t. LXX).

Poza tym, Sąd ten w punktach:

8.1.R. F. (1) w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. II aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od lipca 2006 r. daty dziennej bliżej nieustalonej do 16 grudnia 2006 r. w L. i na terenie innych miejscowości woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, kierowanej przez inne ustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, w tym wymuszeń rozbójniczych, oszustw kredytowych na szkodę banków, przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu, przestępstw przeciwko wolności seksualnej i obyczajności w ten sposób, że akceptując cele grupy dokonywał zleconych lub przyjętych w ramach grupy zadań i czynności umożliwiających realizację zadań, dla których grupa została utworzona i zorganizowana, tj. czynu z art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 258 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 258 § 2 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności,

8.2. uznał go za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. X aktu oskarżenia z tym, że z jego opisu wyeliminował sformułowanie „przy czym S. S. (1) i M. L. (1) kierując tą grupą”, oraz przyjmując, że dopuścił się go w okresie od grudnia 2005 r. tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 204 § 1 k.k.

w zb. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu powołanych przepisów obowiązującym w dacie czynu i za to na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., 33 § 1-3 k.k. w brzmieniu powołanych przepisów obowiązującym w dacie czynu skazał go na karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych,

8.3. w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. XXIII aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w dniu 4 października 2006 r. w L. działając

w zorganizowanej grupie przestępczej mającej charakter zbrojny, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie

i w porozumieniu dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy z wpłat

z punktów kasowych przenoszonych przez A. C. (1), co najmniej godząc się na użycie przemocy, co doprowadziło do realizacji wskazanego celu działania w ten sposób, że M. J. i R. F. (1) w wykonaniu ustalonego podziału ról, stosując przemoc w postaci uderzenia pięścią w twarz, przewróceniu na ziemię A. C. (1) dokonali zaboru w celu przywłaszczenia torebki z rzeczami osobistymi

o wartości 70 zł na jej szkodę i pieniędzmi w kwocie 400 zł na rzecz A. W. powodując powstanie szkody o łącznej wartości 470 zł, zaś zamiarem swoim obejmowali powstanie szkody o wartości co najmniej 30.000 zł, przy czym z działalności tej uczynił sobie stałe źródło dochodu, zaś czynu tego dopuścił się

w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu za umyślne przestępstwo podobne w sprawie II K 727/04, tj. czynu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwa) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych,

8.4. na podstawie na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu powołanych przepisów obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i jako kary łączne wymierzył:

karę 3 lata pozbawienia wolności oraz 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych.

Poza tym, Sąd Okręgowy w Lublinie w punktach:

10.1.A. S. (2) uznał za winną tego, że w okresie od sierpnia 2003 r. daty bliżej nieustalonej do dnia 16 grudnia 2006 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ułatwiała i czerpała korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez kilkadziesiąt innych ustalonych i nieustalonych osób, czyniąc sobie z tej działalności stałe źródło dochodów, wyczerpującego dyspozycję art. 204 § 1 k.k. w zb. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu powołanych przepisów obowiązującym w dacie czynu i za to na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw.

z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu powołanych przepisów obowiązującym w dacie czynu skazał ją na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

10.2. na podstawie art. 69 § 1-3 k.k., art. 70 § 2 k.k. w brzmieniu powołanych przepisów obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat, na podstawie art. 73 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. oddając ją w tym czasie pod dozór kuratora sądowego; na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od A. S. (2) przepadek równowartości korzyści osiągniętej

z przestępstwa w wysokości 15 000 zł;

11. w części wyroku obejmującej umorzenie postępowania kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;

12. w części skazującej wyroku zwolnił wszystkich oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, zaś wydatkami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli prokurator oraz obrońcy oskarżonych D. M. (1), M. J., J. S., R. F. (1).

Prokurator zaskarżył wyrok Sądu I Instancji na niekorzyść oskarżonych:

- M. J. w zakresie czynu z pkt II, X, XVIII, XXII, XXIII, XXIV, XXV i XXVII w części dotyczącej orzeczenia o karze,
- J. S. w zakresie czynu z pkt II oraz XVI w części dotyczącej orzeczenia o karze
- A. S. (2) w zakresie czynu z pkt XXXV w części dotyczącej orzeczenia o karze,

zarzucając orzeczeniu:

1) rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec M. J. w stosunku do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, wyrażającą się w orzeczeniu łącznej kary pozbawienia wolności w zbyt niskim wymiarze, podczas gdy względy indywidualno-prewencyjne, jak i potrzeba kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu kary zdecydowanie surowszej,

2) rażąco niewspółmierność kary łącznej orzeczonej wobec J. S. w stosunku do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, wyrażającą się w orzeczeniu łącznej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania podczas, gdy względy indywidualno-prewencyjne, jak i potrzeba kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny,

3) rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec A. S. (2)

w stosunku do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu, wyrażającą się w orzeczeniu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz zaniechaniu orzeczenia wobec niej kary grzywny na podstawie art. 33 § 2 k.k. podczas, gdy względy indywidualno-prewencyjne, jak i potrzeba kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za wymierzeniem oskarżonej kary pozbawienia wolności

o charakterze bezwzględny oraz kary grzywny,

4) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym przyjęciu, że w stosunku do J. S. oraz A. S. (2) istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna, co skutkowało warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonym w sytuacji, gdy właściwa i wnikliwa analiza całokształtu materiału dowodowego, w tym przede wszystkim okoliczności odnoszących się do postawy oskarżonych, ich właściwości i warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia oraz zachowania po popełnieniu przestępstwa prowadzi do wniosków zgoła przeciwnych.

Stawiając wyżej opisane zarzuty, prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do:

- 1) M. J. poprzez wymierzenie za przypisane mu przestępstwa łącznej kary pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat;
- 2) J. S. poprzez wymierzenie za przypisane mu przestępstwa łącznej kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy bez warunkowego zawieszenia jej wykonania;
- 3) A. S. (2) poprzez wymierzenie za przypisane jej przestępstwo kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat, bez warunkowego zawieszenia jej wykonania i orzeczenie na podstawie art. 33 § 2 k.k. kary grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych, przy ustaleniu stawki dziennej grzywny równoważnej 60 zł.

Obrońca oskarżonego D. M. (1) zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie w części, w zakresie pkt. 3.16, zarzucając mu:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 63 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie i niezaliczenie na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności, w postaci tymczasowego aresztowania w niniejszej sprawie, podczas gdy Sąd zobligowany jest do dokonania przedmiotowego zaliczenia w przypadku zaistnienia ustawowych przesłanek;

II. obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a to:

- a) art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 9 § 1 k.p.k., art. 167 k.p.k., oraz art. 410 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego w zakresie ustalenia podstaw do zaliczenia na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności, co doprowadziło do wydania orzeczenia w oparciu o niekompletnie ustalony stan faktyczny i niezaliczenia na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności, w postaci tymczasowego aresztowania w niniejszej sprawie;
- b) art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez niespełniające wymogów ustawowych uzasadnienie zaskarżonego wyroku w zakresie podania przyczyn niezaliczenia na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności, w postaci tymczasowego aresztowania w niniejszej sprawie stosowanego od 16 grudnia 2006 r., podczas gdy Sąd I instancji zobligowany jest do przedstawienia w uzasadnieniu wyczerpującej argumentacji dotyczącej wszystkich okoliczności mających wpływ na sytuację oskarżonego, w tym do poczynienia adekwatnego do stanu faktycznego uzasadnienia prawnego wyroku.

Podnosząc powyższe, obrońca wnosił o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zaliczenie na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności, w postaci tymczasowego aresztowania w niniejszej sprawie, ewentualnie

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Lublinie IV Wydział Karny.

Poza zaskarżeniem wyroku wydanego co do D. M. (1), jego obrońca zaskarżył również uzasadnienie tego wyroku, sporządzone w trybie art. 449a § 1 k.p.k.

Uzasadnieniu temu zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, a to przepisu art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez uniemożliwiającą kontrolę instancyjną, nieprawidłowe sformułowanie uzasadnienia wyroku, w zakresie faktów, jakie Sąd I instancji uznał za udowodnione, dowodów, którym Sąd I instancji odmówił wiarygodności i podania przyczyn takiego stanu rzeczy, w tym

w szczególności wyjaśnień oskarżonego w zakresie w jakim nie przyznaje się do winy, podczas gdy wskazanie tych okoliczności jest kluczowe dla oceny zasadności wydania wyroku skazującego na skutek wniosku oskarżonego o dobrowolne poddanie się karze;

2) mające źródło w błędnych ustaleniach faktycznych, niekorelujące

ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, nieuzasadnione przyjęcie, iż oskarżony D. M. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, w sytuacji, gdy z treści uzasadnienia, a także dowodów na których zostało to uzasadnienie oparte nie wynika, aby zachowania oskarżonego, polegające w większości przypadków (prócz czynów do których wyraźnie się przyznał) na biernej i przypadkowej obecności w miejscu popełnienia przestępstw, wypełniały znamiona czynu polegającego na zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, co w konsekwencji pod wątpliwość poddaje zasadność zaakceptowania przez Sąd wniosku oskarżonego o dobrowolne poddanie się karze.

Powołując się na tak postawione zarzuty obrońca D. M. (1) wnosił o uchylenie zaskarżonego uzupełnienia uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego IV Wydział Karny w Lublinie.

Należy także wskazać, iż w toku postępowania odwoławczego oskarżony **D. M. (1)** w piśmie z dnia 3 kwietnia 2017 r. (k. 14 757, t. LXX) podniósł, iż nieprawidłowo został skazany w trybie konsensualnym za zbrodnię, wnosząc jednocześnie o jego uchylenie. Podnosił również, iż jest niewinny (k. 14 792v, t. LXXI).

Obrońca M. J. zaskarżył wyrok w części dotyczącej kary orzeczonej wobec tego oskarżonego, stawiając zarzuty:

1. obraży przepisów prawa materialnego tj. art. 60 § 3 k.k. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy M. J. w dniu 25 stycznia 2007 r. przy pierwszej czynności procesowej z jego udziałem przyznał się do stawianych mu zarzutów i złożył wyjaśnienia dotyczące struktury grupy i jej udziału w znanych mu przestępstwach, a tym samym wypełnił przesłanki do zastosowania względem niego dobrodziejstwa wynikającego z art 60 § 3 k.k.,

2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mającego wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, że M. J.

w trakcie zarzucanych mu przestępstw używał niebezpiecznych narzędzi

w postaci pałki lub noża, w sytuacji, gdy taka okoliczność wynikała jedynie

z części wyjaśnień innych oskarżonych, złożonych już po zapoznaniu się

z aktami sprawy tj. w czasie gdy wiedzieli, że M. J. złożył obciążające ich wyjaśnienia, a celem złożenia takich zeznań było zdeprecjonowanie wiarygodności wyjaśnień M. J.,

3. rażącej niewspółmierność kary polegającej na zaniechaniu zastosowania względem M. J. dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary, w sytuacji, gdy jako pierwszy przerwał „solidarność przestępczą” i złożył szczegółowe wyjaśnienia co do całości zarzuconych mu czynów oraz zaniechanie wzięcia pod uwagę okoliczności dotyczących zachowania się oskarżonego po ujawnieniu przestępstwa, jego postawy i zachowania w toku procesu oraz jego właściwości i warunków osobistych, a zwłaszcza faktu, że jako jedyny z oskarżonych po ujawnieniu przestępstw nie miał kolejnych konfliktów z prawem, ukończył studia, założył rodzinę i posiadał przez cały czas stałą pracę.

Podnosząc powyższe okoliczności, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zastosowanie wobec M. J. nadzwyczajnego złagodzenia kary przez wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem.

Obrońca J. S. zaskarżył wyrok Sądu I instancji w zakresie winy co do tego oskarżonego, z wyłączeniem pkt 7.5 wyroku (umorzenie postępowania), zarzucając skarżonemu orzeczeniu:

obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie obrazę art. 2 § 2 k.p.k., 4 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w tym nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a nadto poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, prowadzące do dowolnego uznania, że:

1) oskarżony J. S. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy:

a. nie ustalono, jaką rolę miałyby pełnić oskarżony w zorganizowanej grupie przestępczej, której istnienie przyjął Sąd Okręgowy w Lublinie, nie wskazano stopnia powiązań organizacyjno-hierarchicznych oskarżonego z grupą przestępczą, stanowiącą przedmiot postępowania Sądu,

b. nie wskazano, jakim działaniem przejawiała się przynależność oskarżonego do grupy, w jaki sposób wyrażał akceptowanie zasad, którymi grupa się rządzi oraz gotowość wykonywania poleceń i zadań wskazanych przez osoby stojące w hierarchii grupy odpowiednio wyżej,

c. przesłuchani świadkowie nie potwierdzili udziału oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej, zaś pozostali podejrzani, w tym podejrzani stojący w hierarchii grupy wysoko, wykluczali wprost udział J. S. w zorganizowanej grupie przestępczej, twierdząc:

- „przyrzeczenie (przyjęcie do grupy - przypis autora apelacji) składał L., Z., M.. (...) Członkami grupy byli też P. S., D. M. (1). (...) W mojej świadomości ani N. ani J. S. nie byli w grupie ” (vide: wyjaśnienia S. S., protokół rozprawy z 12.01.2011 r. str.7-8 i 11)
- „nie wiem o kogo chodzi, jeśli chodzi o nazwisko P. i J. S.” (vide wyjaśnienia S. S., protokół rozprawy z 13.10.2011, str. 5)

2) oskarżony działał z zamiarem popełnienia czynu wskazanego w pkt. XVI aktu oskarżenia, w sytuacji gdy oskarżony nie był wtajemniczany w okoliczności popełnienia czynu i nie miał świadomość przestępnego działania pozostałych oskarżonych, co znajduje potwierdzenie w niżej wskazanych zeznaniach i wyjaśnieniach:

- „wątpię, żeby J. wiedział, w jakim celu jedziemy na granicę” (vide zeznania świadka A. N.. protokół rozprawy z 12.03.2010 r. str. 6)
- „nazwisko S. w tym zarzucie jest chybione, bo on nie miał kontaktu ani z N. ani z I. i nie brał w tym udziału” (vide wyjaśnienia M. L., protokół rozprawy z 8.12.2008 r. str. 24)

3) oskarżony uczynił sobie z działalności opisanej w pkt XVI aktu oskarżenia stałe źródło dochodu podczas, gdy oskarżonemu przypisano tylko jeden czyn popełniony w celu korzyści majątkowej, brak jest dowodów aby przestępstwo miało być stałym, ciągłym i trwałym źródłem dochodu.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego J. S. od postawionych mu zarzutów.

Obrońca oskarżonego R. F. (1) zaskarżyła wyrok w części dotyczącej skazania oskarżonego w całości, zarzucając temu orzeczeniu:

1) rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 4 k.p.k.; art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k.; art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k. przez:

a. dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, ukierunkowanie tej oceny na niekorzyść oskarżonego, co z kolei skutkowało wyciągnięciem błędnych wniosków polegających na uznaniu winy oskarżonego i w konsekwencji niesłusznym skazaniu oskarżonego, a przejawiało się w błędnej ocenie następujących dowodów:

- błędnej ocenie wyjaśnień oskarżonych M. L. i S. S. poprzez uznanie, iż R. F. (1) zajął się na polecenie ww. osób, które nie zostały uznane za kierowników grupy, ochroną agencji towarzyskiej, w sytuacji gdy oskarżony w tej agencji jedynie się ukrywał;
- dokonanie nielogicznej oceny dowodów zmierzającej do uznania, iż R. F. (1) pozostawał w wewnętrznych strukturach grupy poprzez bycie podporządkowanym S. S., który jednak wykluczył ten fakt, w sytuacji gdy R. F. (1) nie miał wiedzy w zakresie hierarchii i struktury grupy, a nadto nie miał zamiaru w niej uczestniczenia;
- pominięcie dowodu z zeznań A. C., która nie rozpoznała oskarżonego R. F. (1), pomimo iż widziała sprawców przestępstwa;
- przyznaniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom M. L. i S. S. korzystającego z instytucji świadka koronnego, a następnie poczynienie ustaleń sprzecznych z tymi dowodami poprzez uznanie, iż R. F. (1) był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej, w sytuacji gdy z samych zeznań ww. oskarżonych złożonych m.in. na rozprawie 12.01.2012 r. i 20.07.2011 r. jednoznacznie wynika, iż R. F. (1) nie był członkiem grupy w ich rozumieniu i nie brał udziału w popełnianiu przestępstw;

b. poczynienie dowolnych ustaleń w przedmiocie zamiaru oskarżonego, a nadto jego wiedzy w zakresie hierarchii i zorganizowania grupy, w tym wykorzystywania w tej grupie broni;

c. poczynienie ustaleń sprzecznie z powołanymi jako ich podstawa dowodami w zakresie sprawstwa R. F. (1);

2) dopuszczenie się błędu w ustaleniach faktycznych na uznaniu, iż oskarżony R. F. (1) popełnił zarzucane mu czyny, a w szczególności działał w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, w sytuacji gdy nie miał on takiego zamiaru, nie miał wiedzy o istnieniu grupy i jej strukturach, a nadto jedynie ukrywał się w agencji towarzyskiej nie mając wiedzy o tym, że była ona podporządkowana jakiegokolwiek grupie przestępczej i nie przebywał tam w celu ułatwienia i czerpania korzyści z prostytucji.

Z ostrożności procesowej, obrońca zarzuciła wyrokowi:

rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary bezwzględnego pozbawienia wolności, która to kara nie uwzględnia w sposób właściwy dyrektyw wymiaru kary i opiera się na błędnym stwierdzeniu jakoby oskarżony był w wysokim stopniu zdemoralizowany, a nadto w realiach niniejszej sprawy, zarzutów i ustalonej wartości szkody jest rażąco surowa.

Wskazując na powyższe, skarżąca wniosła o:

zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie zaskarżanego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W toku postępowania odwoławczego **R. F. (1)** złożył pismo procesowe, w którym podnosił okoliczności dotyczące jego osoby, jak również wskazywał na znaczną dolegliwość wynikającą z kary orzeczonej zaskarżonym wyrokiem (k. 14 838, t. LXXI)

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zasadne okazały się apelacje obrońców oskarżonych J. S.

i R. F. (1) (w części). Nie zostały natomiast uwzględnione apelacje prokuratora oraz obrońców oskarżonych M. J., D. M. (1), przy czym tego ostatniego zarówno w zakresie wyroku, jak i jego uzasadnienia.

Mając na uwadze fakt, że wnioski o uzasadnienie wyroku zostały złożone co do oskarżonych J. S., R. F. (1) oraz D. M. (1) jest ono ograniczone do rozstrzygnięć dotyczących tych osób (art. 457 § 2 k.p.k.).

Co do oskarżonego **J. S.**

Jak zaznaczono, apelacja wniesiona przez obrońcę tego oskarżonego była zasadna, przy czym kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nawet w zaskarżonym zakresie doprowadziła do stwierdzenia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, wymienionej w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem sąd odwoławczy, niezależnie od zakresu zaskarżenia i podniesionych zarzutów, uchyla zaskarżony wyrok jeżeli zachodzi sprzeczność w treści orzeczenia uniemożliwiająca jego wykonanie.

Należy wskazać, iż Sąd I instancji rozstrzygając w wyroku o odpowiedzialności karnej oskarżonego J. S. za czyn zarzucany mu w pkt. XVI aktu oskarżenia (pkt 7.2 wyroku) wymierzył mu karę grzywny, przy czym określił jej wymiar liczbowo na 360 stawek dziennych, zaś słownie na dwieście stawek dziennych (k. 61 wyroku). Tego rodzaju sformułowania wykluczają się wzajemnie, a ich istnienie prowadzi do wniosku o niemożności wykonania wyroku w zakresie orzeczonej grzywny. Tożsame stanowisko dotyczące sprzeczności w zakresie określenia słownego i liczbowego kary lub środka karnego jest utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. np. wyrok SN z 3 czerwca 2015 r., III KK 79/15, OSNKW 2015,

z. 10, poz. 87, wyrok SN z 19 stycznia 2016 r., V KK 389/15, Prok. i Pr. (wkł.) 2016, nr 4, poz. 13, wyrok SN z 16 grudnia 2016 r., III KK 339/16, Prok. i Pr. (wkł.) 2017, nr 2, poz. 15), a Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełni je podziela.

Należy stwierdzić, iż sposób określenia bezwzględnej przyczyny odwoławczej w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. wyklucza możliwość ustalania w jakikolwiek sposób zamiaru Sądu dopuszczającego się wymienionego uchybienia, choćby przez pryzmat uzasadnienia wyroku, czy też możliwości wyjaśnienia wątpliwości przy wykorzystaniu art. 13 k.k.w. Wynika to z charakteru uchybienia, a także z faktu, że wykonaniu podlega wyrok, a nie jego uzasadnienie. Regulacja zawarta w art. 13 k.k.w. ma wprawdzie zastosowanie do sytuacji, kiedy istnieją wątpliwości co do wykonania orzeczenia, jednak wątpliwości te nie mogą przybierać charakteru sprzeczności, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.

Przepis art. 13 k.k.w., stanowiący podstawę do wyjaśnienia wątpliwości co do wykonania orzeczenia, nie znajduje zastosowania w sytuacji, kiedy w orzeczeniu tym zachodzi sprzeczność uniemożliwiająca jego wykonanie w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.

Uwzględniając powyższe należy stwierdzić, iż w sytuacji, kiedy zachodzi sprzeczność uniemożliwiająca wykonanie wyroku, jego kontrola nie może uwzględniać ani możliwości wyjaśnienia wątpliwości, o których mowa w art. 13 k.k.w., ani też wywodów Sądu I instancji zawartych w jego uzasadnieniu, których celem jest wskazanie rzeczywistego zamiaru tego Sądu w zakresie określenia wymierzonej oskarżonemu kary. Wzmianka w tym zakresie znajduje się na s. 34 uzasadnienia. Poza tym, za nieskuteczne należy uznać sprostowanie oczywistej omyłki w rozważanym zakresie, jakiego dokonał Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 29 listopada 2016 r., k. 14 660, t. LXX (zob. wyrok SN z 3 czerwca 2015 r., III KK 79/15, OSNKW 2015, z. 10, poz. 87, wyrok SN z 22 października 2015 r., III KK 235/15, LEX 1820401). Choć więc postanowienie z dnia 29 listopada 2016 r. zostało wydane i jest ono prawomocne, nie wywiera skutków prawnych w zakresie, jaki był jego przedmiotem, tj. w zakresie samego uznania, że wadliwość ma charakter oczywistej omyłki,

jak również w zakresie nadania nowego brzmienia wyrokowi, tj. przyjęcia zarówno w wersji słownej, jak i liczbowej, tej samej liczby, w tym wypadku „dwieście”.

Uwzględniając powyższe okoliczności zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w jego pkt. 7.2. podlegał uchyleniu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a zezwolił na to fakt wniesienia apelacji zarówno przez obrońcę oskarżonego, jak i prokuratora. Fakt uchylenia wyroku ze względu na przywołaną wyżej okoliczność powoduje, że ustosunkowanie się do apelacji obrońcy oskarżonego J. S. w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 7.2. wyroku jest obecnie bezprzedmiotowe.

Apelacja obrońcy była natomiast zasadna o ile dotyczyła rozstrzygnięcia zawartego w pkt. 7.1. Konieczność wydania orzeczenia kasatoryjnego przez Sąd Apelacyjny wynikała po pierwsze z zasadności podniesionych przez obrońcę okoliczności, po drugie zaś stanowiła konsekwencję orzeczenia dotyczącego rozstrzygnięcia zawartego w pkt. 7.2. wyroku.

W zakresie przypisanego oskarżonemu J. S. przestępstwa

z art. 258 § 2 k.k. ustalenia Sądu Okręgowego sprowadzają się wyłącznie do treści części dyspozytywnej wyroku oraz do sformułowania w części motywacyjnej, że „do grupy należał J. S.”. Zgodzić należy się z obrońcą oskarżonego, że te ustalenia nie pozostają w jakiegokolwiek relacji z tą częścią uzasadnienia wyroku, gdzie wyjaśniono podstawę prawną rozstrzygnięć, a ściślej opisano charakter przestępstwa

z art. 258 § 1 i 2 k.k. W znacznej mierze wywody Sądu I instancji zawarte na s. 16-18 są oczywiście prawidłowe. W sposób właściwy Sąd ten stwierdził, że art. 258 § 1 k.k. penalizuje samo branie udziału w grupie, że można z niego wywodzić wymóg pewnych elementów zorganizowania grupy, jak również, że przepis ten nie wymaga od sprawcy penalizowanego w nim przestępstwa wiedzy o szczegółach organizacji grupy, znajomości wszystkich osób ją tworzących oraz mechanizmach jej działania. Należy jednocześnie zaznaczyć, że choć regulacje z art. 258 § 1 i 2 k.k. nie wymagają dla realizacji znamion w nich przewidzianych faktu popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa (istotne jest jedynie pozostawanie w pewnej formacji mającej na celu popełnienie przynajmniej jednego przestępstwa), to z pewnością pewnym ułatwieniem dowodowym z punktu widzenia przypisania rozważanego przestępstwa, jest jednoczesne dokonanie ustaleń co do popełnienia przestępstw w ramach konfiguracji osobowej odpowiadającej składowi grupy. Zaznaczyć zarazem należy, iż z kolei nie jest wystarczające dla przypisania przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. ustalenie, że jakieś konkretne przestępstwo zostało popełnione w warunkach współsprawstwa, gdyż, co już zaznaczono, art. 258 § 1 k.k. penalizuje sam fakt pozostawania w określonej strukturze grupy mającej na celu popełnienie przestępstwa.

Mając w polu widzenia fakt, że jak wcześniej wskazano, ustalenia Sądu Okręgowego dotyczące udziału J. S. w grupie, sprowadzają się

w istocie do opisu czynu przypisanego, a także fakt zaskarżenia wyroku w zakresie winy jedynie na korzyść tego oskarżonego, należy zaznaczyć, iż ani w postępowaniu odwoławczym, ani też w postępowaniu ponownym nie jest możliwe dokonywanie ustaleń innych, mniej korzystnych dla oskarżonego. Możliwe jest natomiast zaakceptowanie ustalenia dokonanego przez Sąd I instancji, jak również wsparcie go odpowiednią argumentacją, gdyż sfery argumentacyjnej nie obejmują zakazy z art. 434 § 1 i 443 k.p.k.

W tym kontekście trzeba stwierdzić, iż wywody Sądu I instancji, w świetle prawidłowo przywołanych w środku odwoławczym okoliczności, jak również

w sytuacji konieczności uchylenia wyroku co do rozstrzygnięcia z pkt 7.2., nie mogą być zaaprobowane, a co za tym idzie, zaskarżony wyrok podlegał uchyleniu także

w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. 7.1. O ile Sąd Okręgowy prawidłowo wywiódł, iż

z treści relacji S. S. (1), M. L. (1), A. N. (1) wynika, że istniał wcześniej plan wyłudzenia odszkodowania za samochód marki M. należący do R. P. (2), to nie przedstawił przekonujących argumentów natury dowodowej, które potwierdzałyby świadomość, jaką w zakresie tego planu miał mieć J. S.. Wymowa dowodów w tym zakresie (dotyczy to czynu przypisanego w pkt. 7.2.) jest natomiast przeciwna. Jeżeli chodzi o wyjaśnienia A. N. (1) (k. 9552 i n., t. XLIX)

to wynika z nich wprawdzie istnienie planu wyłudzenia odszkodowania, jednak wyraźnie świadek nie miał wiedzy co do charakteru uczestnictwa J. S. w planowanym przestępstwie, a zwłaszcza jego świadomości. Zauważyć należy, iż świadek ten wyrażał wątpliwość nawet co do świadomości oskarżonych L. i S. w zakresie wyłudzenia odszkodowania, nie mówiąc już o oskarżonym S.. Z wyjaśnień z k. 1 322 (t. VII), wynika jedynie, że „L. ze szwagrem brali udział w wyjeździe na Ukrainę”, jednak nie ma w tych wyjaśnieniach nawet wzmianki, w jakim charakterze jechał J. S., jaka była jego rola, a nadto, czy oskarżony ten pozostawał do dyspozycji osób, które z pewnością miały świadomość celu wyjazdu i jego przestępczego charakteru. Zwraca uwagę, że A. N. (1) w czasie przesłuchań nie został zapytany, czy w czasie wyjazdu rozmawiał z S. na temat tego wyjazdu, co mogłoby dostarczyć informacji dotyczących świadomości charakteru i istoty realizowanego zachowania. Okoliczności te, choć dotyczą czynu, w zakresie którego zaskarżony wyrok został uchylony z powodu bezwzględnej przyczyny odwoławczej, są istotne z punktu widzenia możliwości wnioskowania także co do zarzuconego J. S. przestępstwa z art. 258 § 1 i 2 k.k.

Słusznie obrońca podnosi również szereg argumentów wynikających z materiału dowodowego, które nasuwają wątpliwości co do prawidłowości przypisania J. S. przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw. Należy zwrócić uwagę, że M. L. (1) wyjaśniając w zakresie składu osobowego grupy przestępczej (k. 2 731-2 732, t. XIV) wskazał na S. S. (1), D. M. (1), M. J. oraz M. S., podczas gdy nie wspominał o tym, by w jej strukturze pozostawał także J. S.. Stanowisko Sądu Okręgowego o tym, że oskarżony L. nie złożył wyjaśnień obciążających J. S. jest wątpliwe o tyle, że wyjaśnił on przecież o jego udziale w wyjeździe na Ukrainę, gdzie sprzedany został M. R. P. (2). Odnotować należy, że w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego L. zostały obdarzone wiarą. Zważyć przy tym należy, iż z wyjaśnień A. N. (1) nie wynika, jak już wspomniano, świadomość J. S. co do wszystkich aspektów wyjazdu na Ukrainę i faktycznego celu sprzedaży samochodu. W istocie więc obie wymienione relacje dotyczące J. S. nie dostarczają informacji w zakresie, w jakim Sąd Okręgowy dokonał ustaleń co do dwóch przypisanych temu oskarżonemu zachowań, za które został on skazany. M. L. (1) jeszcze kilkakrotnie wskazywał na to, że J. S. był wykorzystany jedynie w zakresie zawiezienia go za granicę, nie miał natomiast świadomości faktycznego celu tego wyjazdu (k. 4 202, t. XXI, k. 7 504, t. XXXIX, k. 10 533, t. LIV), natomiast wyjaśniając co do jego udziału w grupie, oskarżonego tego nie wymieniał (także k. 7 767, t. XL). Należy jednak zwrócić uwagę, iż oskarżony M. L. (1) nie był szczegółowo przesłuchany co do roli J. S. w wywozie samochodu V. (...), jaki miał miejsce wcześniej, przy czym w zakresie tego wywozu Sąd Okręgowy poczynił ustalenia przyjmując tę świadomość. Uzyskanie stanowiska M. L. (1) w tym przedmiocie pozwoliłoby na ustalenie dodatkowych kryteriów oceny jego wyjaśnień także w zakresie wywozu samochodu M., gdyż negacja wyjaśnień przy użyciu jedynie kryterium powiązań rodzinnych nie może być uznana za zabieg prawidłowy z punktu widzenia wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego oraz zasad logiki, czego wymaga art. 7 k.p.k.

Dodać należy, że z wyjaśnień S. S. (1) wynika, że oskarżony J. S. nie brał udziału w grupie (k. 10 215, t. LIV). Sama treść wyjaśnień może wskazywać na określony fakt, może jednak wskazywać jedynie na przekonanie wyjaśniającego o fakcie, o którym wyjaśnia. W sytuacji zatem, kiedy oskarżony S. S. (1) zanegował udział oskarżonego S. w grupie, należało

w taki sposób przeprowadzić jego przesłuchanie, żeby uzyskać wypowiedź w zakresie podstawy wypowiedzianych twierdzeń, w szczególności dążyć do wyjaśnienia roli, jaką według wiedzy S. S. (1) J. S. miał w wywiezieniu samochodów V. (...) oraz M.. Należy uznać, iż nawet zakładając luźną strukturę grupy, także w kontekście różnych przestępstw, jakich dopuszczali się jej członkowie, należy oczekiwać, że zajmujący wysoką pozycję w grupie, jak to ustalił Sąd Okręgowy, S. S. (1), znający przecież J. S. osobiście, powinien mieć rzeczywistą wiedzę co do samego udziału w grupie tego oskarżonego (a w tym zakresie udział ten został wyraźnie zanegowany), jak również co do poszczególnych zachowań, w jakich oskarżony ten brał udział. O charakterze współpracy z grupą oskarżonego J. S. można bowiem wnioskować także na podstawie określonych czynności, jakie były przez niego realizowane

w ramach tych właśnie zachowań. Postępowanie dowodowe w tym zakresie jest zatem niezupełne. Dodać należy, iż J. S. jako uczestnika grupy nie wymienił M. P. (k. 11 880v i n., t. LVI), natomiast wskazał go w swoich wyjaśnieniach M. J. (k. 1728, t. IX, k. 4 717). Wyjaśnienia tego oskarżonego w tym zakresie nie zostały jednak poddane żadnej analizie przez Sąd Okręgowy. Nie wiadomo zatem, czy Sąd ten uznał za wystarczające okoliczności przedstawiane przez M. J. jako

kryteria przynależności do grupy, zwłaszcza że nie określił w żaden sposób szczegółów tej przynależności, nawet w taki sposób, jaki wynika z wyjaśnień M. J.. Należy zarazem zaznaczyć, iż aktualnie, zważywszy na znikome wręcz ustalenia dotyczące przestępstwa z art. 258 § 1 i 2 k.k. w zakresie J. S. nie ma możliwości dokonania ustaleń co do niektórych faktów, wynikających z wyjaśnień M. J., a ściślej tego, że M. L. (1) i J. S. mieli uczestniczyć w spotkaniu dotyczącym wywozu za granicę samochodu B., co do którego właściciel miał zgłosić kradzież (k. 1 728, t. IX). Wyrok w zakresie winy nie został bowiem zaskarżony na niekorzyść. Wymaga zarazem podkreślenia, że choć zagadnienie udziału J. S. w grupie mającej na celu popełnienie przestępstwa znajduje, przynajmniej w pewnym zakresie, potwierdzenie w wyjaśnieniach M. J., nie wiadomo z jakich dowodów Sąd Okręgowy wywiódł tezę o tym, że oskarżony J. S. miał świadomość udziału w grupie o charakterze zbrojnym. Przesłuchanie z art. 258 § 2 k.k. ma przecież charakter umyślny, co prowadzi do konieczności wykazania, że sprawca swoją świadomością obejmował wszystkie znamiona strony przedmiotowej. Żaden

z dowodów, przywołanych przez Sąd I instancji na taką świadomość nie wskazuje, co zarazem prowadzi do wniosku o naruszeniu art. 7 k.p.k. Regulacja zawarta w tym przepisie została także naruszona przy ocenie wyjaśnień S. S. (1), gdyż słusznie obrońca dostrzegł, iż Sąd Okręgowy z jednej strony stwierdził, że wyjaśnienia tego oskarżonego są wiarygodne ze względu na posiadanie statusu świadka koronnego w innym postępowaniu, z drugiej zaś strony wyraźnie negował tę część wyjaśnień S. S. (1), w której ten zaprzeczył, by J. S. był członkiem grupy (k. 10 2017, t. LIII).

Wszystkie przywołane wyżej okoliczności prowadzą do konieczności uchylenia wyroku co do J. S. w zaskarżonej części i przekazania w tym zakresie jego sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd I instancji przeprowadzi jeszcze raz dowody dotyczące czynów zarzucanych temu oskarżonemu w pkt. II i XVI, uzupełniając ich treść o wskazane wyżej kwestie. Nadto, wskazane będzie ujawnienie dowodów dotyczących czynu, o którym Sąd Okręgowy rozstrzygnął w pkt. 7.5. wyroku, gdyż choć wyrok nie był zaskarżony we wskazanej części, być może pomocne w zakresie ustaleń co do czynu z pkt. II aktu oskarżenia będą okoliczności, jakie zostały ustalone w zakresie czynu z pkt. XIV aktu oskarżenia, co do którego umorzono postępowanie z powodu przedawnienia karalności. Sąd Okręgowy rozstrzygając sprawę J. S. będzie miał w polu widzenia twierdzenia zawarte zarówno w apelacji obrońcy oskarżonego, jak i prokuratora, o ile oczywiście dojdzie do wydania wyroku skazującego, natomiast w zakresie ustaleń faktycznych co do winy będzie miał w polu widzenia istniejące ograniczenia wynikające z art. 443 k.p.k. Oczywiście aktualnie ustosunkowanie się do apelacji prokuratora jest bezprzedmiotowe (art. 436 k.p.k.). Wyrok co do tego oskarżonego został bowiem uchylony na skutek dalej idącego środka odwoławczego, gdyż wniesionego od całości wyroku, na korzyść. Prokurator zaskarżył natomiast wyrok co do J. S. na niekorzyść, w zakresie wymiaru kary, a ściślej kary łącznej.

Mając powyższe na uwadze co do J. S. Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. orzekł jak w pkt. I wyroku.

Co do **R. F. (1)**.

Apelacja obrońcy oskarżonego była zasadna w części, co skutkowało zmianą opisów czynów przypisanych temu oskarżonemu. Jej uwzględnienie nie wpłynęło natomiast na wymiar orzeczonych wobec tego oskarżonego dwóch kar jednostkowych, ani też na wymiar kary łącznej pozbawienia wolności.

W zasadniczej jednak części zaskarżony wyrok w zakresie R. F. (1) jest prawidłowy i co do zasady nie doszło do naruszeń przepisów prawa procesowego, ani błędnych ustaleń faktycznych. Przede wszystkim należy wskazać, iż nie może być mowy o naruszeniu przez Sąd Okręgowy art. 5 § 2 k.p.k., gdyż przepis ten nie miał w niniejszej sprawie zastosowania. Wynika z niego, że niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego, co wskazuje zarazem, iż może on mieć zastosowanie jedynie wówczas, kiedy niedające się usunąć wątpliwości wynikają z oceny materiału dowodowego. Ze stanem takim mamy natomiast do czynienia, kiedy prawidłowa ocena dowodów, przeprowadzona z uwzględnieniem art. 410 k.p.k. oraz art. 4 i 7 k.p.k. prowadzi do konkluzji, że istnieją co najmniej dwie równie prawdopodobne wersje inkryminowanego zdarzenia. Podkreślić zarazem trzeba, że nie chodzi w ogóle o istnienie różnych wersji zdarzenia, jakie wynikają z poszczególnych dowodów,

gdyż eliminacji wersji nieprawdziwych, czy wręcz nieprawdopodobnych, służą regulacje zawarte w powołanych wyżej art. 4 i 7 k.p.k. Celem regulacji zawartej w art. 5 § 2 k.p.k. nie jest natomiast zwolnienie sądu orzekającego merytorycznie od dokonania wszechstronnej oceny dowodów, uwzględniającej okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a także wskazania wiedzy, zasad logiki oraz doświadczenia życiowego.

Mając w polu widzenia powyższe należy wskazać, iż w zakresie żadnego z trzech przypisanych R. F. (1) zachowań nie zachodziła potrzeba stosowania art. 5 § 2 k.p.k., zaś co do zasady Sąd Okręgowy sprostął wymogom art.

4 i 7 k.p.k. Uchybienie, jakiego się dopuścił, jak również jego konsekwencje będą natomiast przedmiotem dalszych uwag.

Nie sposób zgodzić się z obrońcą oskarżonego o ile twierdzi, że doszło do sprzeczności w ocenie dowodów z wyjaśnień oskarżonych M. L. (1)

i S. S. (1) dotyczących udziału R. F. (1)

w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, gdyż sama treść przywołanych przez skarżącą wyjaśnień nie musi prowadzić do określonych konsekwencji w zakresie ustaleń faktycznych. Zgodzić należy się z tezą, iż S. S. (1) wyjaśnił, że R. F. (1) nie był członkiem grupy (k. 10 217, t. LIII, k. 10 424), a nadto, że takie stanowisko można wyciągnąć również z treści wyjaśnień M. L. (1). Należy jednak stwierdzić, iż pojęcie grupy mającej na celu popełnienie przestępstwa ma charakter normatywny, a ustaleniu zakresu tego pojęcia służy wykładnia art. 258 § 1 k.k. Dopiero uwzględnienie treści tego przepisu pozwala na ustalenie, co jest istotą określonej w nim grupy, a także jakie warunki muszą być spełnione do przypisania tego przestępstwa, jak również do ustalenia, że przestępstwa jednostkowe zostały popełnione w warunkach z art. 65 § 1 k.k.

Uwzględniając to założenie należy przyznać rację Sądowi I instancji, który dokonując wykładni pojęcia grupy przywołał trafny judykant Sądu Apelacyjnego

w Lublinie z 23 lipca 2002 r., II AKa 148/01 (Prok. i Pr. (wkł.) 2003, nr 4, poz. 20), gdzie wskazano, iż branie udziału w grupie mającej na celu popełnienie przestępstw oznacza z pewnością pewną formalną przynależność do takiej organizacji, przy czym może o tym świadczyć także uczestnictwo w poszczególnych przestępstwach popełnionych w konfiguracji wynikającej ze składu osobowego grupy. Podkreślenia wymaga fakt, iż poszczególni członkowie grupy nie muszą mieć wiedzy o sobie wzajemnie, a zwłaszcza nie muszą mieć wiedzy o poszczególnych szczeblach organizacyjnych składających się na grupę, nie muszą także znać wszystkich mechanizmów jej funkcjonowania. Prawidłowo w przywołanym wyroku Sąd Apelacyjny w Lublinie stwierdził również, że nie jest wymogiem stwierdzenia realizacji znamion z art. 258 § 1 k.k. ustalenie o formalnym potwierdzeniu uczestnictwa w grupie określonej osoby.

Akceptując taką wykładnię art. 258 § 1 k.k. trzeba wskazać, iż nie może być mowy o naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów oraz wadliwych ustaleniach faktycznych związanych z realizacją przez R. F. (1) znamion z art. 258 § 1 k.k. O tym, że oskarżony ten brał udział w grupie, której członkami byli S. S. (1) i M. L. (1) nie świadczy ich przekonanie o takim udziale (a ściślej jego brak), ale faktyczne czynności jakie realizował R. F. (1). Wyjaśniając

o składzie osobowym grupy wymienieni oskarżeni z pewnością uwzględniali jej ścisłe grono. Z istoty grupy w rozumieniu art. 258 § 1 k.k. wynika natomiast, że może ona mieć bardziej ścisły lub bardziej luźny charakter, w zależności od poziomu, jaki poszczególni jej członkowie zajmują w hierarchii oraz realizowanych przez nich zadań. Oczywiście jest więc, że kierownictwo grupy w ogóle może nie wiedzieć, kto jest jej członkiem na najniższym poziomie organizacji i najczęściej tego nie wie

w sytuacji, kiedy grupa jest liczebna i działa ona na znacznym obszarze. Tego rodzaju niewiedza, działająca w obie strony, ma z punktu widzenia zadań grupy aspekty pozytywne, gdyż chociażby utrudnia dekonspirację. Nawet zatem w sytuacji, kiedy osoby ze ścisłego kierownictwa twierdziłyby, że określonej osoby nie znają (do czego jak się wydaje zmierzał wniosek dowodowy obrońcy oskarżonego R. F. (1) złożony na rozprawie odwoławczej), nie jest to okoliczność, która pozwala samoistnie na zanegowanie członkostwa tej osoby. Uwaga ta dotyczy także relacji osób funkcjonujących w grupie na wysokich, choć nie najwyższych szczeblach, jak właśnie S. S. (1), czy M. L. (1). Choć Sąd Okręgowy ustalił, że nie byli oni założycielami grupy, wskazał na doniosłą rolę, jaką pełnili na obszarze (...). Uwzględniając tę uwagę trzeba przyjąć, iż zarówno założyciele grupy, jak

i jej kierujący nią na pewnym tylko obszarze, nie musieli mieć świadomości, że członkiem grupy jest R. F. (1), jak również ten oskarżony nie musiał mieć wiedzy o wszystkich członkach grupy, zarówno działających na jego poziomie, jak również na wyższych, czy też niższych poziomach.

Należy wskazać, iż pozostała treść wyjaśnień tych oskarżonych, jak również wyjaśnień M. J., a także samego R. F. (1) prowadzi do wniosku, że zasadnie Sąd I instancji przypisał mu przestępstwo udziału w grupie.

Choć obrońca prawidłowo powołuje się na fakt ukrywania się R. F. (1) w agencji towarzyskiej, niezasadnie ogranicza zachowanie tego oskarżonego do tego jedynie aspektu. Oczywiście wyjaśnienia R. F. (1) co do okoliczności, w jakich przyjechał do L. oraz ich przyczyn są wiarygodne. Podkreślić jednak należy, iż z jego wyjaśnień wynika także, że w agencji pracował

w charakterze ochroniarza, pobierał od dziewczyn połowę pieniędzy za świadczone usługi i przekazywał je wysłannikowi P., a następnie otrzymywał określoną należność (k. 2 118 - 2 123, 2 132, t. XI). Nie ulega zatem wątpliwości, że oskarżony F. miał świadomość, że nie była to jedyna agencja towarzyska, pozostająca w faktycznej dyspozycji wyłącznie oskarżonego S., a uwzględniając rolę R. F. (1) i sposób postępowania, należy wnosić, iż nie tylko zrealizował on znamiona czynu z art. 204 § 1 i 2 k.k., ale także właśnie z art. 258 § 1 k.k. Podkreślić trzeba, iż prócz eksponowanego w apelacji ukrywania się, pełnił on w agencji określoną rolę ochroniarza. Wynika to także z wyjaśnień M. J.

(k. 1 728, t. IX), jak również M. L. (1) (k. 2 753, t. XIV). Ten ostatni oskarżony wyjaśnił, że to zajęcie było R. F. (1) na rękę, gdyż miał dach nad głową i jednocześnie ukrywał się przed organami ścigania. Wyraźnie więc z tych wyjaśnień można wyciągnąć wniosek o podwójnym charakterze pobytu oskarżonego F. w L., a nie tylko o jego ukrywaniu się, co eksponuje obrońca. O tym, że oskarżony R. F. (1) zrealizował znamiona czynu z art. 258 § 1 k.k. świadczy fakt, że kobiety pracujące w agencji towarzyskiej nie płaciły mu jego należności, a generalnie część swoich zarobków. On zaś był zobowiązany do przekazania ich zwierzchnikowi, czyli S. S. (1). S. S. (1) płacił R. F. (1) wynagrodzenie, o którego wysokości sam przecież decydował, a R. F. (1) swoich należności nie mógł pobierać bezpośrednio od kobiet zatrudnionych w agencji. Dodać należy, iż z wyjaśnień M. L. (1) wynika, że były sytuacje, kiedy R. F. (1) dzwonił do niego, gdy nie był w stanie poradzić sobie z klientami (k. 2 753, t. XIV). To również wskazuje na fakt, że oskarżony F. funkcjonował w pewnej strukturze,

w której podzielone były zadania, a nadto z istnieniem której związane było pobieranie wynagrodzenia. Nie ulega zarazem wątpliwości świadomości R. F. (1) co do takiego stanu rzeczy, którą, jak już zaznaczono, można wyprowadzić choćby z samych jego przytoczonych wcześniej wyjaśnień. Dodać również trzeba, że o charakterze funkcjonowania R. F. (1) świadczy fakt wyznaczenia mu określonych zadań. Prócz wskazanego wyżej zadania ochrony agencji towarzyskiej, oskarżonemu temu zlecono popełnienie przestępstwa na szkodę A. C. (1) (przypisanego w pkt. 8.3.), przy czym należy zwrócić uwagę, na zaufanie, o którym wyjaśniał oskarżony M. L. (1) (k. 7 658, t. XL). Wskazał on bowiem, że R. F. (1), gdy miał wątpliwości co do czegokolwiek to dzwonił, pytał, sam nie podejmował decyzji. On zaś z tego powodu ufał temu oskarżonemu, gdyż wiedział, że nie odstąpi od przyjętych założeń, w przeciwieństwie do M. J., co do którego nie ma wątpliwości, że także był członkiem grupy mającej na celu popełnienie przestępstw, jednakże który takiego zaufania nie wzbudzał. Choć więc wyraźnie S. S. (1) zaprzeczał, żeby R. F. (1) był członkiem grupy, z wyjaśnień tego oskarżonego, a zwłaszcza z wyjaśnień M. L. (1) wynika, że realizował on cele grupy, które były mu zlecane, zaś wydane polecenia realizował precyzyjnie.

Uwzględniając powyższe należy stwierdzić, że chybione są przywołane

w apelacji uchybienia, dotyczące funkcjonowania oskarżonego w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstw, jakie miałyby wynikać z dokonanej oceny dowodów. Nie można również zgodzić się z obrońcą, o ile podważa udział oskarżonego F. w przestępstwie rozboju popełnionym na szkodę A. C. (1) poprzez twierdzenie, że zeznania tej osoby zostały pominięte. Nic takiego nie miało miejsca, zaś uzasadnienie zaskarżonego wyroku w sposób należyty

i uporządkowany prezentuje, na jakich dowodach Sąd Okręgowy oparł się dokonując ustaleń dotyczących przestępstwa zarzucanego oskarżonemu F. w pkt. XXIII aktu oskarżenia. Sąd ten wskazał, iż nie dał wiary wyjaśnieniom R. F. (1) w zakresie, w jakim nie przyznał się do zarzucanego mu czynu.

Z uzasadnienia wynika też, iż Sąd Okręgowy miał świadomość, że oskarżony F. nie został rozpoznany przez A. C. (1), skoro wskazał, iż z jej zeznań wynika tylko, że w zajściu brało udział dwóch mężczyzn. Na okoliczność tę wskazują zresztą bezpośrednio zeznania pokrzywdzonej (k. 3 792, t. XIX). To, że pokrzywdzona nie rozpoznała R. F. (1), słusznie nie uniemożliwiło pociągnięcia go do odpowiedzialności za zarzucane przestępstwo. Prawdłowo bowiem Sąd I instancji wskazał, iż o sprawstwie oskarżonego przesądzały wyjaśnienia M. L. (1)

i M. J.. Oskarżony L. wyjaśnił szczegółowo w zakresie wytypowania ofiary przestępstwa, a także oczekiwań, jakie miał co do planowanej kradzieży. Wskazał, że miał to zrobić F., a J. miał ubezpieczać, jednak wszystko odbyło się inaczej, tj. bezpośrednio torebkę zabrał J.

(k. 7 658, t. XL). Fakt uderzenia przyznał oskarżony M. J., jednak Sąd

I instancji prawidłowo nie dał wiary wyjaśnieniom tego oskarżonego, że torebkę zabrał oskarżony F., opierają się właśnie na zeznaniach A. C. (1), według których ta sama osoba uderzyła ją i zabrała torebkę. Choć według ustaleń Sądu Okręgowego R. F. (1) ani nie uderzył A. C. (1), ani też bezpośrednio nie zabrał jej torebki, prawidłowo doszło do ustalenia, że był współsprawcą przestępstwa przypisanego mu w pkt. 8.3. Niewątpliwie bowiem wcześniej doszło do polecenia mu popełnienia tego przestępstwa, wspólnie z M., tj. M. J. (M. L. (1) wiarygodnie wyjaśnił, że do wykonania tego zadania S. S. (1) wyzначył R. F. (1) – k. 3 748, t. XIX). Plan był szczegółowo opracowany, gdyż S. S. (1) wskazał J. i F. konkretne miejsce dokonania czynu oraz drogę ucieczki, następnie w miejsce to obaj zostali przywiezieni w celu realizacji ustalonego zamierzenia, przy czym ustalone było, że to R. F. (1) wyrwie torebkę, po wcześniejszym uderzeniu przez M. J.. To, że stało się inaczej i zarówno uderzył jak i zabrał torebkę M. J. w żadnym razie nie eliminuje udziału R. F. (1), gdyż jego uczestnictwo stanowiło istotny wkład w dokonanie przestępstwa. Po ucieczce, sprawcy sprawdzili co jest w torebce, zatrzymali pieniądze, zaś torebkę R. F. (1) wyrzucił do śmietnika, a więc o jej losie zdecydował realizując uprawnienie właścicielskie, które mu nie przysługiwały.

Powyższe okoliczności, znajdujące prawidłowe odzwierciedlenie w ustaleniach Sądu Okręgowego (s. 5-7 uzasadnienia) przekonują o nietrafności apelacji w tym zakresie. Należy także zauważyć, iż samo przygotowanie zdarzenia, wyznaczenie do jego realizacji R. F. (1) (wyjaśnienia M. L. (1) – k. 3 748, t. XIX), świadczą także o udziale tego oskarżonego w grupie mającej na celu popełnienie przestępstw.

Zaskarżony wyrok podlegał natomiast zmianie w zakresie ustaleń faktycznych co do charakteru grupy, co z kolei skutkowało zmianą kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu R. F. (1) w pkt. 8.1., a także zmianą opisów czynów przypisanych temu oskarżonemu w pkt. 8.2. i 8.3. Zgodzić należy się bowiem z obrońcą oskarżonego, że w sprawie nie występują dowody, wskazujące na świadomość udziału tego oskarżonego w grupie o szczególnym charakterze, tj.

o charakterze zbrojnym. Zarzut podniesiony w pkt. 3 środka odwoławczego częściowo jest więc trafny. Wszystkie powołane wyżej okoliczności prowadzą do wniosku o tym, że oskarżony R. F. (1) pozostawał w strukturach grupy, w której na terenie L. istotne role pełnili oskarżeni L. i S.. Realizował w tej grupie także określone cele, związane z popełnieniem przestępstwa z art. 204 § 1 i 2 k.k. oraz przypisanego mu przestępstwa rozboju. O ile jednak zasadnie z treści materiału dowodowego Sąd I instancji wnioskował o tym, że R. F. (1) miał świadomość realizacji znamion przedmiotowych samego udziału w grupie mającej na celu popełnienie przestępstw, to dowolnie, gdyż bez odpowiednich dowodów pozytywnych, ustalił świadomość oskarżonego co do udziału w grupie o charakterze zbrojnym. Należy zauważyć, iż oskarżony R. F. (1) nie brał udziału

w żadnym przestępstwie, w którym używano by broni. Nie wynika także z ustaleń Sądu I instancji, ani też z przeprowadzonych dowodów, by był choćby świadkiem takich działań. Przywołane wcześniej dowody wskazują też na ograniczenie udziału

w grupie R. F. (1) do określonych zadań, przy realizacji których broń nie była używana. Nie stanowią potwierdzenia ustaleń faktycznych Sądu I instancji

w zakresie świadomości zbrojnego charakteru grupy zeznania świadka S. N., na które powołał się ten Sąd. Wynika z nich bowiem jedynie tyle, że F. pracował jako ochroniarz w agencji, pracował dla S.

(k. 13 265v, t. LXIII). Z takiej treści relacji tego świadka można wprawdzie wywodzić pewną zależność, jaka istniała pomiędzy oskarżonym F. oraz S., wskazującą na realizację znamion art. 258 § 1 k.k., o czym świadczą także inne wcześniej wskazane dowody. Brak jednak uzasadnionych podstaw, by można było wywodzić świadomość oskarżonego

F. w zakresie tego, że brał on udział w grupie o charakterze zbrojnym. Z tego względu, Sąd Apelacyjny dokonał korekty opisów czynów przypisanych oskarżonemu F., jak również zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego mu w pkt. 8.1. w taki sposób, by odzwierciedlała ona wymowę materiału dowodowego.

Skutkiem zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego w pkt. 8.1. było uprzednie uchylene decyzji o wymierzeniu kary łącznej pozbawienia wolności, a także wymierzenie na nowo kary jednostkowej. Uwzględniając okoliczności obciążające i łagodzące dotyczące R. F. (1), jakie były podstawą rozstrzygnięcia przez Sąd I instancji, Sąd Apelacyjny uznał, iż kara 6 miesięcy pozbawienia wolności zrealizuje wobec niego cele w zakresie indywidualnego i generalnego oddziaływania. Jest to kara pozostająca w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a na jej wymiar wpłynęło również ograniczenie celów grupy, których świadomość można przypisać oskarżonemu F., jak również czas, w jakim w grupie tej uczestniczył.

Ukształtowanie na nowo kary łącznej pozbawienia wolności, do czego musiało dojść zważywszy na wymierzenie trzech kar jednostkowych, doprowadziło do ustalenia wysokości kary łącznej na poziomie wcześniej wymierzonym przez Sąd I instancji. Nie został zatem uwzględniony zarzut rażącej niewspółmierności kary, postawiony alternatywnie we wniesionym środku odwoławczym. Należy wskazać,

iż kara rażąco niewspółmiernie surowa to kara, która już na pierwszy rzut oka jawi się jako kara nieodpowiednia, w żadnym stopniu nie realizująca jej celów, ani w zakresie indywidualnego, ani generalnego oddziaływania. Jest to kara, która może być postrzegana jako reakcja nieodpowiednia, niewłaściwa, stanowiąca jedynie nieuzasadnioną represję. Sąd Apelacyjny uznał, iż za takie kary nie mogą być uznane kary jednostkowe wymierzone przez Sąd I instancji w pkt. 8.2. i 8.3. wyroku. Zważyć należy, że oba przypisane oskarżonemu przestępstwa zostały popełnione w warunkach powrotu do przestępstwa, a także w warunkach art. 65 § 1 k.k. W ich zakresie istnieją zatem istotne okoliczności obciążające, wskazujące po pierwsze na stopień zorganizowania w zakresie popełnienia przestępstwa, po drugie zaś na fakt,

że wcześniejsze skazanie oraz odbycie kary nie odniosło oczekiwanych skutków, skoro ponownie oskarżony dopuścił się przestępstw podobnych. Oczywiście istotne znaczenie mają okoliczności łagodzące, związane ze sposobem życia oskarżonego

po popełnieniu przypisanych mu przestępstw, wynikające z przeprowadzonego na rozprawie odwoławczej dowodu w postaci wywiadu środowiskowego, jednak okoliczności te nie są w stanie osiągnąć efektu w postaci obniżenia kar jednostkowych. Zważyć należy, iż za przestępstwo rozboju, z znacznej mierze szczegółowo przygotowanego, popełnionego też w warunkach współsprawstwa,

a także art. 64 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę jedynie o 6 miesięcy wyższą od dolnej granicy ustawowego zagrożenia, zaś za przestępstwo

z art. 204 § 1 i 2 k.k. karę o 3 miesiące wyższą aniżeli dolna granica ustawowego zagrożenia. Oczywiście jest więc, że wymiar orzeczonych kar jednostkowych nie może być uznany za surowy, zwłaszcza w sposób rażący i niewspółmierny. To samo należy powiedzieć o wymiarze kary łącznej i dlatego Sąd Apelacyjny określił ją na takim samym poziomie, jak określona wcześniej, pomimo zmiany kwalifikacji prawnej

i obniżenia kary pozbawienia wolności za czyn przypisany w pkt. 8.1. Należy zwrócić uwagę, iż tak określona kara łączna pozbawienia wolności jest jedynie o 6 miesięcy wyższa od najwyższej z kar wymierzonych, tj. kary za przestępstwo rozboju. Choć pomiędzy przypisanymi oskarżonemu zachowaniami istnieje związek czasowy, popełnione przestępstwa naruszyły różne dobra prawne, co z kolei zmniejsza związek przedmiotowy, jaki pomiędzy nimi zachodzi. Realizacja dyrektywy indywidualno- oraz generalnoprzewencyjnej, jaka jest związana z wymierzeniem kary łącznej musi zakładać znaczny stopień pewności w zakresie oddziaływania tą karą. Oczywiście istotne znaczenie w tym zakresie należało przydać okolicznościom wynikającym

z wywiadu środowiskowego, niemniej nie mogło pozostawać poza polem widzenia to, że oskarżony, jako osoba wcześniej karana wymaga oddziaływania surowszego. Nadto, wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w niższym wymiarze musiałoby prowadzić do zastosowania zasady konsumpcji, a jej stosowanie z natury rzeczy ograniczone musi być od sytuacji wyjątkowych, kiedy w istocie w zakresie wymiaru kary łącznej nie występują okoliczności obciążające. Tak w stosunku do R. F. (1) nie jest, o czym była już wcześniej mowa.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. zmienił w części zaskarżony wyrok co do tego oskarżonego, w pozostałym zakresie utrzymując go w mocy.

Co do oskarżonego **D. M. (1)**.

Apelacja wniesiona od wydanego w sprawie wyroku, jak również od jego uzasadnienia nie zasługiwały na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do apelacji wniesionej od wyroku wydanego co do tego oskarżonego należy jeszcze raz zaznaczyć, iż wyrok ten został zaskarżony jedynie w części i to w części bardzo ograniczonej, gdyż w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt. 3.16, tj. kary łącznej pozbawienia wolności. Oznacza to, że nie zostały zaskarżone rozstrzygnięcia zawarte w pozostałych punktach dotyczących tego oskarżonego, ani w zakresie winy, ani też w zakresie kar jednostkowych. Podniesione zarzuty sprowadzają się natomiast do kwestii, iż zdaniem obrońcy niezasadnie nie został oskarżonemu zaliczony okres tymczasowego aresztowania w sprawie na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności.

Za podstawowy zarzut w tym zakresie należy bowiem uznać zarzut naruszenia prawa materialnego, gdyż pozostałe mają względem niego charakter wtórny, odnosząc się do kwestii dowodzenia na okoliczność wykonywania tymczasowego aresztowania w sprawie, jak również do kwestii uzasadnienia wyroku w tym zakresie.

Należy stwierdzić, iż choć wyrok co do D. M. (1) w zakresie zaliczenia tymczasowego aresztowania nie został uzasadniony, jest on trafny co do samej decyzji polegającej na niezaliczeniu temu oskarżonemu tymczasowego aresztu na poczet orzeczonej kary.

Z treści art. 63 § 1 k.k. wynika jedna z dyrektyw wymiaru kary, związana z obowiązkiem zaliczenia na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. W stosunku do D. M. (1) zastosowany był środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, jednak należy zauważyć, iż od czasu kiedy oskarżony ten został zatrzymany i tymczasowo aresztowany w sprawie (16 grudnia 2006 r.), wprowadzono mu do wykonania karę pozbawienia wolności, której koniec przypadał na 14 kwietnia 2017 r. (k. 2 946, t. XV). Oznacza to, że kara ta była w stosunku do D. M. (1) wykonywana jeszcze w czasie wydania wyroku w niniejszej sprawie. W takim stanie rzeczy Sąd Okręgowy prawidłowo nie zaliczył na poczet tej kary okresu tymczasowego aresztowania w sprawie.

Wywody obrońcy, które stanowią wyraz odmiennego stanowiska, należy uznać za chybione. Nie przekonują również cytowane fragmenty wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 czerwca 2008 r., w sprawie SK 17/2007, przede wszystkim dlatego, że odnoszą się one do innego zagadnienia. Trybunał Konstytucyjny wskazywał bowiem w swoich rozważaniach na różnice w reżimie wykonywania tymczasowego aresztowania oraz kary pozbawienia wolności, eksponując zarazem istotne obostrzenia, jakie związane są ze stosowaniem tymczasowego aresztowania w czasie wykonywania tej kary. Charakter tych obostrzeń jest dość oczywisty, jeżeli zważyć na fakt, że celem stosowania tymczasowego aresztowania jest zabezpieczenie prawidłowego toku procesu. Należy jednak mieć w polu widzenia, iż cały wywód Trybunału Konstytucyjnego miał na celu uzasadnienie stwierdzenia niekonstytucyjności art. 263 § 2 k.p.k. w zakresie, w jakim do dwuletniego okresu maksymalnego stosowania tymczasowego aresztowania do chwili wydania pierwszego wyroku przez sąd pierwszej instancji nie wlicza okresów, w których tymczasowo aresztowany odbywa równocześnie karę pozbawienia wolności orzeczoną w innej sprawie. Istotą stanowiska Trybunału Konstytucyjnego był wyraz braku akceptacji dla istniejącej wówczas praktyki orzeczniczej, ukształtowanej na gruncie aktualnego wówczas brzmienia art. 263 k.p.k., zgodnie z którą w sytuacji, kiedy w stosunku do tymczasowo aresztowanego wykonywano jednocześnie karę pozbawienia wolności, okresu wykonywania kary pozbawienia wolności nie wliczano do dwuletniego okresu tymczasowego aresztowania, który to środek, na ten właśnie czas, mógł być stosowany do chwili wydania wyroku przez sąd I instancji. Skutkiem powołanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego była nowelizacja art. 263 k.p.k., do którego wprowadzono § 3a, stanowiący, że w przypadku zbiegu tymczasowego aresztowania z wykonywaną

karą pozbawienia wolności orzeczoną w innej sprawie do okresów, o których mowa w § 2 i 3, zalicza się okres odbywania przez tymczasowo aresztowanego kary pozbawienia wolności (Dz. U. z 2009 r., Nr 28, poz. 171).

Jak można zauważyć, skarżący ma świadomość jednolitego stanowiska judykatury w kwestii, którą ujął w zarzucie zawartym w pkt. pierwszym apelacji. Przykładowo Sąd Apelacyjny w Katowicach w postanowieniu z dnia 7 sierpnia 2013 r., II AKz 422/13 (LEX nr 1378226) stwierdził, iż nie jest możliwa sytuacja, aby ten sam okres faktycznego pozbawienia wolności został zaliczony skazanemu na poczet odbywania kar orzeczonych w dwóch różnych sprawach. Takie samo stanowisko zajął też Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z 14 lutego 2013 r. w sprawie II AKa 15/13 (LEX nr 1298860). Stanowiska te są oczywiście trafne. Z wynikającej z art. 63

§ 1 k.k. dyrektywy zaliczania na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie nie można wnosić o możliwości uwzględniania tego samego czasu, jako okresu odbywania kar w różnych sprawach jednocześnie.

W sytuacji, kiedy w czasie stosowania tymczasowego aresztowania w sprawie wprowadzono oskarżonemu do wykonania karę pozbawienia wolności, okres wykonywania tej kary nie może być przy wykorzystaniu art. 63 § 1 k.k. uwzględniony jednocześnie jako okres wykonywania kary orzeczonej w sprawie, w której stosowany był tymczasowy areszt.

Należy zwrócić uwagę, że rozwiązanie sugerowane przez obrońcę w apelacji prowadziłoby do naruszenia regulacji zawartych w Kodeksie karnym wykonawczym, odnoszących się do wykonywania kar pozbawienia wolności. Z art. 80 § 1 k.k.w. wynika, że jeżeli tę samą osobę skazano na kilka kar skutkujących pozbawieniem wolności, wykonuje się je w takiej kolejności, w jakiej wpłynęły do wykonania orzeczenia, którymi wymierzono te kary. Artykuł 80 § 5 k.k.w. określa natomiast szczegółowo, kiedy następuje rozpoczęcie wykonywania jednej kary skutkującej pozbawieniem wolności, względem zakończenia wykonywania innej kary o tym samym charakterze. Oczywiście jest więc, że ze wskazanych regulacji wynika, iż kary, których istotą jest pozbawienie wolności, nie mogą być wykonywane w tym samym czasie. Jedyna sytuacja zbliżona do stanu, kiedy wobec osoby skazanej są wykonywane jednocześnie różne kary pozbawienia wolności zachodzi wtedy, gdy zostały one związane węzłem kary łącznej (art. 85 k.k. i n.). Zresztą i w takiej sytuacji stwierdzenie o jednoczesnym wykonywaniu kar jednostkowych jest dużym uproszczeniem, gdyż w istocie podlega wykonaniu kara łączna, której podstawą są określone kary jednostkowe, nie podlegające już wykonaniu ze względu właśnie na orzeczenie kary łącznej. Taka sytuacja jednak w niniejszej sprawie nie zachodzi.

Powołana wyżej wykładnia art. 63 § 1 k.k., uwzględniająca treść przepisów zawartych w art. 80 k.k.w. jest dość oczywista, co powoduje, że apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego M. dotycząca wydanego co do tego oskarżonego wyroku nie mogła zostać uwzględniona.

Sąd Apelacyjny miał w polu widzenia fakt, że oskarżony D. M. (1)

w postępowaniu odwoławczym złożył szereg pism procesowych, w których kwestionował swoją winę, jak również podważał sposób procedowania Sądu

I instancji. Okoliczności podniesione przez oskarżonego nie mogły jednak wpłynąć na ocenę wydanego w sprawie wyroku. Należy bowiem stwierdzić, iż zarzuty względem tego wyroku mogły być podniesione jedynie w środku odwoławczym. Po upływie terminu do wniesienia środka odwoławczego strona może podnosić inne zarzuty jedynie wówczas, gdy należą one do kategorii uchybień, które Sąd odwoławczy musi uwzględnić z urzędu, a mianowicie określonych w art. 435, 439, 440 i 455 k.p.k.

W żadnym razie twierdzeń oskarżonego D. M. (1) o uchybieniach, jakie jego zdaniem miały miejsce przed Sądem I instancji, nie można zaliczyć do kategorii zawartych w wyżej wymienionych regulacjach. Chodzić zresztą może w istocie o art. 440 k.p.k., gdyż żadna z podniesionych przez oskarżonego okoliczności nie może być rozważana z punktu widzenia pozostałych wymienionych przepisów.

Zgodnie z treścią art. 440 k.p.k. (w brzmieniu istotnym dla niniejszych rozważań) jeżeli utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, podlega ono niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów zmianie na korzyść oskarżonego albo uchyleniu. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że nie każde uchybienie procesowe może być zaliczone do kategorii wyznaczonej treścią art. 440 k.p.k., a tylko takie, które jest tej wagi, że prowadzi do oczywistej niesprawiedliwości wydanego przez sąd I instancji wyroku.

Jedynie zatem w aspekcie art. 440 k.p.k. można rozważać zarzut oskarżonego D. M. (1), że został skazany w trybie konsensualnym za zbrodnię, czego nie przewiduje Kodeks postępowania karnego.

W tym kontekście należy mieć na uwadze, że w niniejszej sprawie akt oskarżenia został wniesiony przed 1 lipca 2015 r., jednak z tym dniem doszło do zmiany art. 387 k.p.k., który odtąd zezwalał na wydanie wyroku skazującego także w sytuacji postawienia zarzutu zbrodni. Zgodnie zaś z treścią art. 36 pkt 4 ustawy z 27 września 2013 r. (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247) „w sprawach o zbrodnie, oskarżony może złożyć wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu określonej kary w terminie do 2 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, ale nie później niż do zamknięcia przewodu sądowego na rozprawie głównej; uwzględniając wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu określonej kary lub środka karnego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, niezależnie od podstaw przewidzianych w art. 60 § 1-4 ustawy, o której mowa w art. 12 niniejszej ustawy.”

Oskarżony D. M. (1) zgodnie z cytowanym przepisem przejściowym złożył w dniu 24 lipca 2015 r. wniosek o skazanie w trybie konsensualnym (k. 13 766, LXV). Wniosek ten został uzupełniony następnie w dniu 26 sierpnia 2015 r. (k. 13 831 – 13 832, t. LXVI), a więc z zachowaniem terminu ustawowego. Na rozprawie w dniu 24 września 2015 r. prokurator sprzeciwił się wnioskowi, gdyż zawierał on zbyt niskie kary (k. 13 879, t. LXVI). Należy jednak zwrócić uwagę, że choć art. 36 pkt 4 ustawy z 27 września 2013 r. określał termin, kiedy może dojść do złożenia wniosku o skazanie w trybie konsensualnym, nie określał czasu rozpoznania tego wniosku. Sąd I instancji był zatem władny do tego, żeby wniosek ten rozpoznać nawet po upływie dwumiesięcznego terminu określonego w tym przepisie.

Trzeba mieć w polu widzenia jednak fakt, że ustawodawca z dniem 15 kwietnia 2016 r. wyłączył możliwość zastosowania trybu konsensualnego w sprawach o zbrodnie, a nowelizacja Kodeksu postępowania karnego w zakresie art. 387 k.p.k. „chwyciła w locie”, a więc w dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej. Pomimo takiego stanu rzeczy doszło do pisemnej modyfikacji wniosku przez obrońcę oskarżonego (k. 14 350 LXVIII), a następnie do jego uwzględnienia przez Sąd Okręgowy w dniu 11 lipca 2016 r., a więc wówczas, kiedy możliwości tzw. poddania karze w sprawie o zbrodni już nie było.

Nie ulega zatem wątpliwości, że doszło do naruszenia art. 387 k.p.k. Należy jednak stwierdzić, iż uchybienie to w żadnym razie nie może być zaliczone do kategorii art. 440 k.p.k. i skutkować stwierdzeniem, iż utrzymanie wyroku w mocy, który w realiach niniejszej sprawy został wydany na skutek wadliwie zastosowanego art. 387 k.p.k., byłoby rażąco niesprawiedliwe.

Przede wszystkim należy mieć w polu widzenia fakt, iż podniesienie w środku odwoławczym naruszenia art. 387 k.p.k. nie było wykluczone, ani na gruncie obecnego stanu prawnego (zob. art. 447 § 5 k.p.k.), ani na gruncie przepisów, które z mocy art. 36 pkt 2 ustawy z 27 września 2013 r. mają zastosowanie do postępowania odwoławczego w sprawach, w których akt oskarżenia został wniesiony przed 1 lipca 2015 r. Jak wynika z treści apelacji wniesionej przez samego oskarżonego M., uzupełnionej następnie przez obrońcę, jego wolą było zaskarżenie wyroku wyłącznie w zakresie niezaliczenia na poczet kary łącznej tymczasowego aresztu w sprawie, do którego to zarzutu Sąd Apelacyjny już się ustosunkował. Sam oskarżony zresztą w postępowaniu odwoławczym wskazał, że apelacja została wniesiona także na jego polecenie, także w zakresie, w jakim została wniesiona (k. 14 792v, t. LXXI). Nie ulega więc wątpliwości, iż wolą oskarżonego nie było zaskarżenie wyroku w całości, a twierdzenia o niewinności, jakie aktualnie wypowiada, nie mogą podlegać obecnie badaniu przez pryzmat zarzutów, jakie można było podnieść w normalnym trybie odwoławczym.

Poza tym, co również istotne, wyrok w zakresie D. M. (1) został zaskarżony wyłącznie na korzyść. Oznacza to, że stwierdzenie wadliwego zastosowania art. 387 k.p.k., a także art. 60 k.k. nie może już skutkować dla oskarżonego większymi dolegliwościami, niż orzeczone w zaskarżonym wyroku. Podniesienie obecnie zarzutu naruszenia art. 387 k.p.k. przez jego zastosowanie do czynu zarzucanego jako zbrodnia, a tym samym przez zastosowanie art. 60 k.k. z tego tylko powodu, w sytuacji wniesienia środka odwoławczego wyłącznie na korzyść oskarżonego, nie może być zabiegiem skutecznym, gdyż stwierdzenie tego uchybienia nie może już w żadnej sytuacji procesowej w przyszłości łączyć się z niezastosowaniem wobec oskarżonego art. 60 k.k. Oskarżony D. M. (1) odniósł więc korzyść z wadliwie zastosowanego przepisu, której nie można już procesowo wyeliminować.

Pozostaje jeszcze kwestia samoistnego naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 387 k.p.k. przez jego zastosowanie w sytuacji, kiedy po pierwsze było to wykluczone

z powodu kategorii przestępstwa, co do którego od 15 kwietnia 2016 r. tryb konsensualny nie może być zastosowany, po drugie zaś z powodu przekroczenia terminu, o którym mowa w art. 387 k.p.k. Takie uchybienia także nie mogą być uznane za naruszenia procesowe, o kategorii określonej w art. 440 k.p.k. Choć rażąca niesprawiedliwość powinna być stwierdzana niezależnie od tego, czy popełnione

w toku postępowania uchybienie postrzegane może być jako uchybienie na korzyść, czy na niekorzyść oskarżonego, nie można pozostawiać poza uwagą faktu, że to obrońca oskarżonego składał wniosek o dobrowolne poddanie się karze, oskarżony natomiast wniosek ten popierał, choć w wersji zmodyfikowanej, aż do ostatniego terminu rozprawy. Już z tego powodu nie sposób uznać zaskarżonego wyroku za rażąco niesprawiedliwy – oskarżony uzyskał w zdecydowanej większości takie rozstrzygnięcia, jakich sam się domagał. Twierdzenie obecnie, że został niesłusznie skazany, gdyż jest niewinny, może być uznane wyłącznie za wyraz instrumentalnego traktowania wyrażanych w procesie stanowisk. Oczywiście jest przecież, że domaganie się przez oskarżonego określonej treści wyroku należy postrzegać także przez pryzmat tego, jakiego wyroku oczekiwał. Sytuacja w której oskarżonemu wymierzono kary ustalone w wyniku uzgodnień przeprowadzonych z nim i jego obrońcą nie może być więc uznana za skutkującą dla niego rażąco niesprawiedliwością, a tylko wówczas można rozważać zastosowanie art. 440 k.p.k.

Nadto, nie sposób nie zauważyć szczególnej konfiguracji procesowej, jaka miała miejsce w związku z wydaniem wyroku przez Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie. Zasadniczo bowiem, prócz elementu konsensualności, która jest istotą art. 387 k.p.k., należy on do regulacji, których celem jest skrócenie postępowania karnego, tj. najczęściej wydanie wyroku na podstawie ujawnionego materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu przygotowawczym. Wymowa materiału dowodowego zgromadzonego w tej fazie postępowania ma być taka, że okoliczności popełnienia przestępstwa i wina mają nie budzić wątpliwości (art. 387 § 2 k.p.k.).

Trzeba natomiast wskazać, że Sąd Okręgowy uwzględnił wniosek oskarżonego D. M. (1) i jego obrońcy na ostatnim terminie rozprawy, kiedy przeprowadził już wszystkie dowody na wniosek stron i z urzędu. Nie sposób więc łączyć naruszenia w niniejszej sprawie art. 387 k.p.k. z pewnymi uproszczeniami, skutkującymi skróceniem postępowania – postępowanie to w żadnej mierze nie zostało skrócone, zaś przekonanie o braku wątpliwości co do winy i okoliczności popełnionych przez oskarżonego M. przestępstw Sąd I instancji wywiódł ze wszystkich dowodów przeprowadzonych na rozprawie w sposób bezpośredni

i pośredni. Wynika to wprost z uzasadnienia wyroku sporządzonego w trybie art. 449a § 1 k.p.k. Ustalenia faktyczne zawarte w tym uzasadnieniu, jak również przywołana podstawa dowodowa, wskazują, iż nie można na gruncie niniejszej sprawy mówić

o tym, że w kategorii kwalifikowanej, wyznaczonej treścią art. 440 k.p.k., doszło do wadliwej oceny dowodów, czy też błędnych ustaleń faktycznych, wynikających z niezupełności postępowania dowodowego.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny uznał, iż nie ma podstaw do zastosowania względem D. M. (1) art. 440 k.p.k., zaś wobec bezzasadności podniesionych w apelacji zarzutów wyrok ten został utrzymany w mocy.

Nie była również zasadna apelacja, jaką obrońca D. M. (1) wywiódł od sporządzonego w trybie art. 449a § 1 k.p.k. uzasadnienia.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż jak sam obrońca zauważa, w doktrynie trafnie podnosi się, iż zaskarżenie uzasadnienia wyroku w trybie określonym w art. 449a § 2 k.p.k. nie może obejmować kwestii, które mogłyby być objęte środkiem odwoławczym wniesionym od samego wyroku.

Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, iż w apelacji od uzasadnienia wyroku, także sporządzonego w trybie art. 449a § 2 k.p.k., można podnosić uchybienia związane jedynie z takimi sformułowaniami lub ocenami zawartymi w tym dokumencie, które prowadzą do poczucia pokrzywdzenia strony kwestionującej to uzasadnienie. Nie jest natomiast dopuszczalne podniesienie żadnego z uchybień wymienionych w art. 438 k.p.k., jeżeli zarzut obejmujący to uchybienie miałby na celu podważenie samego wyroku sądu I instancji, któregokolwiek z zawartych w nim rozstrzygnięć. Odmierna wykładnia art. 449a § 2 k.p.k. prowadziłaby do obejścia wszystkich przepisów określających rygory postępowania apelacyjnego, choćby związanych z terminem wniesienia apelacji (art. 445 § 1 k.p.k.), ograniczeniami związanymi w ogóle z jej wniesieniem (np. art. 447 § 5 k.p.k.), a także z zakresem rozpoznania sprawy przez sąd odwoławczy (art. 433 § 1 k.p.k.).

Z tego względu, tj. niedopuszczalności, zarzut podniesiony w pkt. 2) apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego D. M. (1) od uzasadnienia sporządzonego w trybie art. 449a § 2 k.p.k. nie mógł zostać rozpoznany. Obrońca zakwestionował w nim bowiem ustalenia co do udziału oskarżonego M.

w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstw. Ustalenia te należą natomiast do istoty znamion przestępstwa przypisanego oskarżonemu w pkt. 3.1.,

a także do podstawy zastosowania art. 65 § 1 k.k. przez Sąd I instancji w wyroku,

a więc mogły być przedmiotem zaskarżenia jedynie poprzez wniesienie apelacji od wyroku, a nie apelacji od jego uzasadnienia.

Gdyby apelacja obrońcy D. M. (1) wniesiona od uzasadnienia zaskarżonego wyroku zawierała tylko ten zarzut Sąd Apelacyjny ze względu na niedopuszczalność z mocy ustawy pozostawiłby ją bez rozpoznania, jednak podniesiono w niej również zarzut naruszenia art. 424 k.p.k. Zarzut ten, mający charakter stricte formalny, jest jednak chybiony, gdyż uzasadnienie wyroku

w zakresie, w jakim jego sporządzenie zostało polecone przez Sąd Apelacyjny

z pewnością spełnia wymogi określone w tym przepisie. Miało ono zostać ograniczone do części ustalającej fakty, w zakresie w jakim doszło do wydania wyroku skazującego, do wskazania dowodów, na jakich Sąd Okręgowy się oparł, a także do przedstawienia oceny dowodów będących podstawą skazania. Oczywiście przy tym jest, że Sąd I instancji miał sporządzić uzasadnienie zwięzłe, jak tego wymaga aktualnie art. 424 k.p.k. Podniesiony zarzut naruszenia art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. należy uznać za chybiony, gdyż wszystkie elementy wymagane przez ten przepis zaskarżone uzasadnienie zawiera. Sąd Okręgowy zawarł w nim ustalenia faktyczne w zakresie wszystkich przypisanych oskarżonemu przestępstw, przywołał dowody, na których się oparł, a także wskazał z jakich powodów dowody te zostały obdarzone wiarą, pozostałym zaś wiary odmówiono. Konfrontacja poszczególnych ustaleń, jakie zostały dokonane z przywołanymi dowodami wskazuje też, że nie sposób tych ustaleń uznać za dowolne, przy czym co istotne, kwestii tej obrońca również nie mógłby kwestionować skarżąc sporządzone w trybie art. 449a § 2 k.p.k. uzasadnienie wyroku.

Ubocznie tylko należy wskazać, iż uzasadnienie nie zawiera żadnych sformułowań, ponad ustalenia faktyczne uzasadniające skazanie oskarżonego D. M. (1), które mogłyby być uznane za krzywdzące go, a zarazem uzasadniające zakwestionowanie zawartych w uzasadnieniu treści. Wątpliwa zresztą od strony logicznej, jest możliwość zaskarżenia uzasadnienia na korzyść w zakresie braków, jakimi byłoby ono obarczone, w sytuacji, kiedy jak słusznie obrońca zauważa, nie może zaskarżyć tego uzasadnienia w części, w jakiej wyjaśnia podstawy faktyczne i dowodowe tego, co zawiera sam wyrok, który z kolei w zakresie prawidłowości procedowania, ustaleń faktycznych, jak również samego wymiaru kar jednostkowych

i łącznej nie został w apelacji od wyroku zakwestionowany.

Z tych względów również uzasadnienie wyroku zostało utrzymane w mocy.

Rozstrzygnięcie o należnościach obrońców oskarżonych D. M. (1) oraz R. F. (1) wynika z treści § 4 ust. 3 i § 17 ust. 1 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714).

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze co do oskarżonych D. M. (1) oraz R. F. (1) wynika z treści art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. – ich uiszczenie byłoby dla tych oskarżonych zbyt uciążliwe z uwagi na obniżone możliwości zarobkowe związane z koniecznością odbycia orzeczonych kar pozbawienia wolności.